73STE JAARGANG No. 9646 WOENSDAG 17 OKTOBER 1956

Amigoe di Curaçao

DAGBLAD VOOR DE NEDERLANDSE ANTILLEN

Hoofdredacteur: A. G. Jansen Kantoor: Conscientiesteeg 27 - 29. — Telefoon: Redactie 23858. Advertenties 23550. Abonnementen en Bezorging 24399 Uitgave: N.V. Paulusdrukkerij, Willemstad, Curaçao

Debat in Franse Nationale Vergadering

PINEAU over Suez-kwestie: de robber is nog niet uit!

Tegenslag deed afbreuk aan NASSERS prestige

Parijs. — In de Franse nationale vergadering is dinsdag een debat begonnen over de Franse buitenlandse politiek. Het debat zal vermoedelijk uitdraaien op een vertrouwensstemming. Men vermoedt, dat de regeing van premier Mollet op de steun der socialisten zal kunnen rekenen. De socialistische afgevaardigde Arthur Conte verdedigde het regeringsbeleid tegen de kritiek, dat Frankrijk en Engeland het onderspit dolven tegenover Nasser. Nasser leed een tegenslag, die zijn prestige afbreuk deed, aldus Conte. Het was onjuist te zeggen, dat Nasser „gewonnen" had, getuige het feit, dat 60% der doorvaartgelden niet aan Egypte worden betaald.

Oud-premier Paul Reynaud verweet de regering een diplomatieke krachtmeting met Egypte te hebben verloren. De afgelopen drie maanden noemde hij „een somber kwartaal voor het Westen". Hoe meer tijd er verloopt, hoe meer Nasser zegeviert, zeide hij. Reynaud meende, dat militair optreden nu uitgesloten is, en hij verzocht de regering mede te delen, over welke middelen zij beschikt om economische druk te oefenen en of zij van plan is deze ook te gebruiken. „Het heeft geen zin schepen om de Kaap te sturen, daar gebleken is, dat dit als een boomerang werkt", verklaarde spreker.

Het debat over Suez zal tot vanavond duren en zal gedurende tenminste twee dagen gevolgd worden door een debat over Algerije en andere aspekten van het regeringsbeleid.

De minister van buitenlandse zaken Pineau heeft gisteren in de Nationale Vergadering over het Suezkanaal verklaard: „Wij zijn nog niet uitgespeeld. Wij zullen zien wie het spel heeft gewonnen als de robber is afgelopen."

Inmiddels voeren Eden en Mollet, respektievelijk bijgestaan door Selwyn Lloyd en Pineau, in Parijs besprekingen over de Suezkanaal-kwestie. In een in verband hiermede uitgegeven communiqué wordt gezegd, dat de voorstellen van de eerste Londense Suezkanaal-conferentie voor een internationaal beheer de grondslag moeten vormen voor een oplossing.

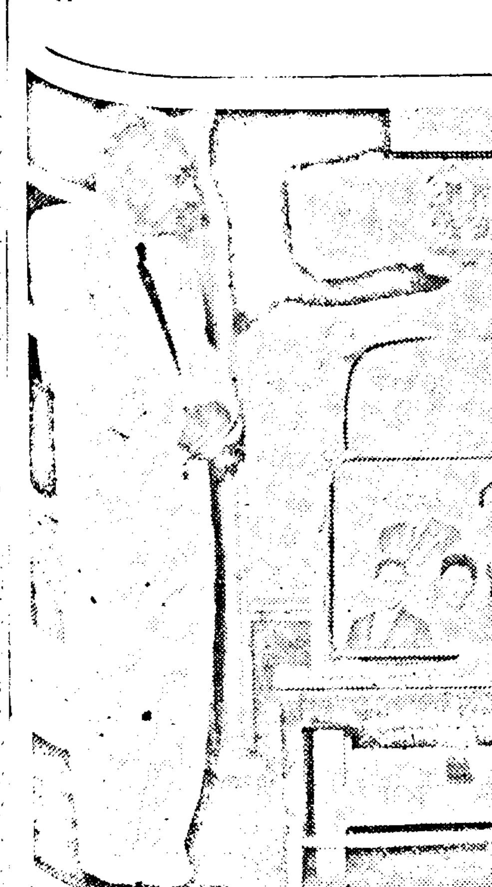
Zoals men zich herinneren zal, heef Rusland zaterdag in de Veiligheidsraad zijn veto uitgesproken over de westelijke voorstellen.

De nieuwe beraadslagingen tussen de Engelse en Franse bewindslieden staan in verband met de eenstemmige goedkeuring door de Veiligheidsraad van de zes beginselen, waarover de Engelse, Franse en Egyptische ministers van buitenlandse zaken te New York overeenstemming bereikten als grondslag voor de voortzetting der onderhandelingen ter regeling van het kanaalgeschil.

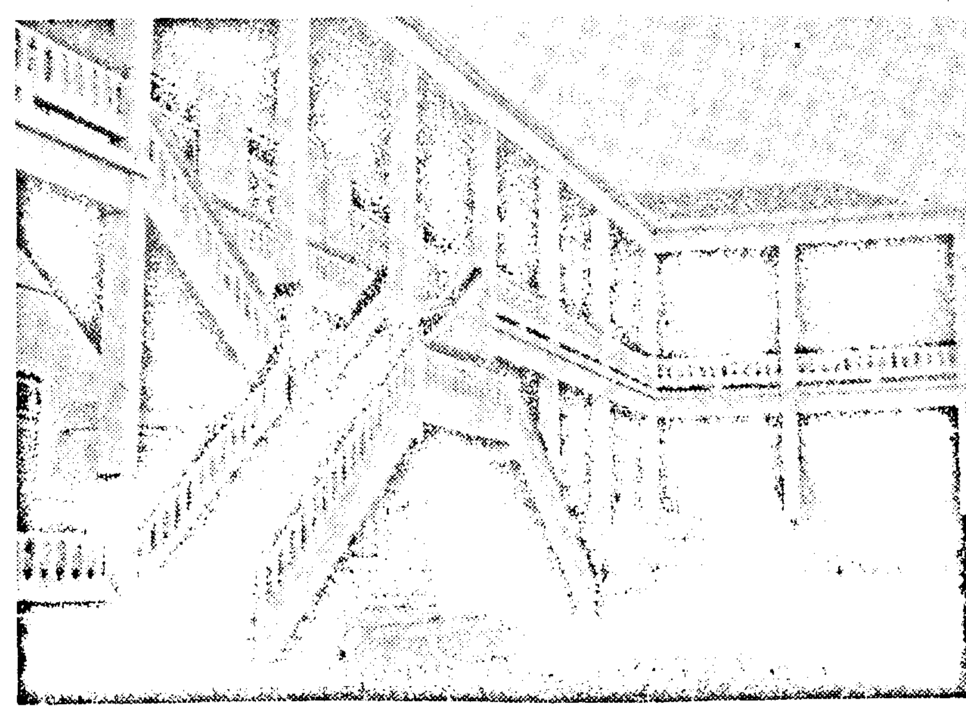
De onverwachte bekendmaking van het nieuwe bezoek der Engelse leiders aan Parijs geschiedde enkele uren na een onderhoud tussen Pineau en Sjepilof tijdens een lunch in de Russische ambassade te Parijs.

Koningin bezocht Aalsmeer

Amsterdam. — H.M. Koningin Juliana heeft dinsdag in gezelschap van de president van Liberia en echtgenote een bezoek gebracht aan de bloemenveiling in Aalsmeer. Daarna gebruikten Hare Majesteit en haar buitenlandse gasten het noenmaal op Hr Ms kruiser „De Ruyter", dat werd aangeboden door de ministerraad. Om zich aan boord te begeven van de oorlogsbodem, die thans in de Amsterdamse haven ligt, maakten de hoge gasten gebruik van de „gouden koets te water", de koningssloep.

De scheidende Dominikaanse consul, don Julio Espinal (links), luisterend naar de woorden van de heer Bolanco, die hem opvolgt, tijdens de grote afscheidsreceptie, die gisteravond in Casa Dominicana gehouden werd. In het midden het televisie-toestel en het familie-portret, dat de Dominikaanse gemeenschap alhier de heer Espinal als herinnering aan zijn verblijf op Curaçao aanbood.

De Mulo van Scharloo.

Eerw. Zusters van Schijndel 25 jaar werkzaam te Pietermaai

Snelle uitbreiding van meisjesscholen in voorbije kwart eeuw

I.

Willemstad. — Eind dit jaar zijn de Zusters van Schijndel 25 jaar werkzaam in de parochie van Pietermaai. De Zusters zijn niet de eerste religieusen die in de parochie van Pietermaai aan de opvoeding en het onderwijs van de meisjes gewerkt hebben. Vóór hen hebben de Soeurs van Roosendaal dit zware werk TACHTIG JAAR lang met ijver en toewijding gedaan. Noch is de naam niet uitgestorven van Soeur Bathilde met haar ijzeren geheugen, die 20 jaar na haar vertrek van Pietermaai nog wist te vertellen: Jij ben een dochter van Die en Die! Ja, Soeur. En jij van Dinges! Ja Soeur. En jouw grootmoeder heb ik ook nog in de klas gehad. Ja, Soeur. En dan die verbaasde gezichten te zien van die meisjes, die de hele Soeur Bathilde niet kenden!

Op vrijdag 20 november 1931 was er een plechtige H. Mis van dankbaarheid in de kerk van Pietermaai, aangeboden aan de vertrekkende Soeurs, waarna receptie, waarvan een druk gebruik is gemaakt.

De Soeurs hebben dit afscheid erg gevoeld, wat te begrijpen is. De woning was lang niet ideaal. Ze was gebouwd op gedempte moerasgrond en het Waaigat strekte zich vroeger tot vlak bij de school uit. Het huis zat vol salpeter, met al de ellendige gevolgen van dien. Dat huis dateerde van 1898 en werd er met het toenemen van de jaren niet beter op. De nieuwe bewoonsters hebben heel wat geld moeten besteden aan de nodige restauraties, vooral beneden, waar spreekkamers, refter, recreatiezaal, eetzaal en keuken zich bevonden. Nieuwe bezems vegen schoon!

In haar „Gedenkboek 1842 — 1942" tekent Sr. Bathilde hierover aan: „Vroeg de woning aan de Zusters veel geldelijke offers, het onderwijs wierp rijke vruchten af en slechts zeer node gaven zij deze stichting in andere handen over, toen het gebrek aan de nodige werkkrachten de Zusters van Roosendaal noopte, medehelpsters te vragen, die hartelijk verwelkomd werden op het eind van 1931, toen klooster met scholen in handen van de Zusters van Schijndel overgingen. De scheiding na een arbeid van tachtig jaren onder de Pietermaaise jeugd, sloeg hartewonden, doch de goddelijke Geneesheer zou zelf de helende balsem bereiden. Eind november had het afscheid van de kinderen plaats en tot het moment van het vertrek, begin december, mochten de Zusters van de bevolking de meest ondubbelzinnige bewijzen van dankbare toegenegenheid ontvangen. Nu trokken de Soeurs zich terug aan de andere zijde van de brug om de oostzijde voor de Religieuzen van Schijndel te laten."

Nu brak voor Curaçao de tijd aan van de elkander nog steeds snel opvolgende schooluitbreidingen. Op 4 januari 1931 werd het St Albertus College geopend als filiaal van het St Thomas College en in 1935 werd de oude St Jozefschool voor jongens aan het Julianaplein, afgebroken om plaats te maken voor een veel grotere school, waarvan de gevel in de Ansinghstraat werd doorgetrokken.

De Meisjesmulo aan de Scharloweg heet óók St Jozefschool, tot wanhoop van het Gouvernement, dat kans moet zien op Curaçao alleen zeven St Jozefscholen uit elkaar te houden. Terwijl we een hele hemel vol heiligen hebben!

Deze St Jozefschool, bij de komst van de Zusters van Schijndel erkend als een afzonderlijke Uloschool, en niet langer onderdeel van de bestaande B-school, kreeg er in 1932 drie nieuwe leslokalen bij aan

(Vervolg naar pag. 5)

Zo presenteerde Mooy Borgschot gisteravond in Roxy aan het begin van de avond zijn gezelschap, geschaard om het rood-wit-blauw, terwijl de Nederlandse en Antilliaanse volksliederen gespeeld werden.

Mooy Borgschot presenteerde „COCO RASPA" in Roxy

Musical show met negen-jarige Magda Maria als jongste artiste

Willemstad. — Gisteravond presenteerde Mooy Borgschot zijn nieuwe musical show „Coco Raspa" (Geraspte cocos) voor een gedeeltelijk bezette Roxy-zaal. Het programma bestond uit conjunto-muziek, zang, dans, schetsjes en het optreden van een goochelaar.

Naast het conjunto „Swing Casino" waren het „Los Millonarios de la Alegria — Lluvia Musical", die een groot deel van de avond voor hun rekening namen en enige malen voor de muzikale achtergrond bij de verschillende schetsjes zorgden. Evenals in de revue „Ay cosita linda" van de Zwaan-vereniging, was het ook ditmaal Shon Benchi, die de lachers op zijn hand kreeg en enige scène met zijn sappige opmerkingen en grappen wist te kruiden.

Aardig was het optreden van de negen-jarige Magda Maria Gressman, die een drietal liedjes, respektievelijk in het nederlands, engels en het spaans zong en zichzelf daarbij op de gitaar begeleidde.

Natuurlijk waren er zang-trio's in Mexicaanse stijl, er trad een goochelaar op, die dollar-biljetten uit sigaretten te voorschijn toverde, en tenslotte was er de grote apotheose: de markt met op de achtergrond het strand van de zee en het bootje, waarin Shon Benchi en zijn twee vrienden het toneel kwamen opgeroeid. Een kleurig beeld van het Cuaçaose leven, dat inderdaad wel de titel: „Tipico di Corsow" verdiende. Het was tegen het middernachtelijk uur, toen het doek voor het laatst viel.

Situatie rond JORDANIE niet verbeterd

Jeruzalem. — Een woordvoerder van het Israëlische departement van buitenlandse zaken zeide gisteren, dat er nog steeds het gevaar bestaat, dat troepen van Irak Jordanië zullen binnentrekken, ondanks de berichten uit Amman, dat dit voorlopig nog niet zal gebeuren.

Vooraanstaande autoriteiten van het Jordaanse ministerie van buitenlandse zaken hebben gisteravond verklaard, dat, indien Israël nogmaals een grote aantal op Jordaans gebied zou doen, Jordanië zeer beslist een beroep zal doen op Irak en Engeland, met welke beide landen Jordanië verdragen heeft gesloten, die hulpverlening inhouden.

De commandant van het Jordaanse leger, generaal-majoor Al Aboe Newar, heeft medegedeeld, dat straaljagers van de RAF nabij Amman gereed staan om de Jordaanse eenheden hulp te bieden, indien deze gevraagd zou worden als gevolg van een Israëlische aanval. Militaire hulp, in de vorm van wapenen, is ontvangen van Egypte, Syrië, Saoedi Arabië en Irak.

Mevr. Bouman: Rochjani vonniste Schmidt tegen beter weten in

Indonesiers moeten beseffen dat zij op de verkeerde weg zijn

's-Gravenhage. — Mevrouw Bouman, de verdedigster van de Nederlandse arrestanten in Indonesië, heeft op een persconferentie te Den Haag verklaard, dat rechter Rochjani het vonnis tegen Schmidt tegen beter weten in heeft geveld. „Dit klinkt als een zware beschuldiging", zeide zij. „Hij kon niet anders. Is hij overtuigd van de schuld van Schmidt?

Dat is hij helemaal niet, evenmin als de officier van justitie, Suwondo, evenmin als de procureur-generaal, evenmin als tal van juridische autoriteiten en evenmin als tal van vooraanstaande Indonesiërs, die in particuliere gesprekken onder vier ogen toegeven, dat zij de processen als onzin beschouwen, waaraan zij niet geloven. Dit geldt niet voor Sunarjo, die als officier van justitie zelf de getuigen gemaakt heeft en met hen bij hem thuis repeteerde, wat zij op de zittingen moesten zeggen", aldus mevrouw Bouman.

„Nu is de ijzeren deur, die ik zo goed ken, achter hem (Schmidt) gesloten en als wij niets doen, voor goed."

Mevr. Bouman zeide van het hoger beroep niet veel te verwachten, tenzij er iets gebeurt, dat de Indonesiërs doet beseffen, dat zij op de verkeerde weg zijn.

Zij zeide onder meer: „Nog dikwijls is mij de vraag gesteld, of Schmidt en Jungschlaeger nu werkelijk onschuldig zijn. Ik antwoord hierop met een volmondig ja. Dit is van mij geen stellige overtuiging maar een zeker weten", aldus mevr. Bouman.

BIKKER stelt vragen over benoeming mr. Struycken

Willemstad. — Het lid der Staten van de Nederlandse Antillen, de heer J. A. O. Bikker, heeft met gebruikmaking van art. 50a van het Reglement van Orde der Staten, de volgende vragen aan de minister-president gesteld:

1) Is het de Regering bekend dat de tegenwoordige Gouverneur van de Ned. Ant., de heer Mr. A. A. M. Struycken, voor het einde van de gebruikelijke ambtsperiode de Nederlandse Antillen verlaat omdat gebleken is dat hij bepalingen van de nieuwe rechtsorde niet naleeft?
2) Is het de Regering bekend dat de heer Struycken benoemd zal worden tot Minister van Binnenlandse Zaken en Vice Premier van Nederland?
3) Gezien het feit, dat de Nederlandse Ministers deel uitmaken van het Rijkskabinet, vreest dan de Regering niet dat de verwezenlijking van het Statuut gevaar loopt?
4) Is het de Regering bekend of de mogelijkheid bestaat dat aan de heer Struycken geheel of bijwijze van vervanging de verantwoordelijkheid van Nederland voor het Ministerie van Overzeese Rijksdelen zal worden opgedragen?
5) Meent de Regering niet dat het tot de taak van de Regering van de Nederlandse Antillen als deel van het Koninkrijk, behoort om mede te waken voor de verwezenlijking van de nieuwe rechtsorde door de Rijksregering?
6) Acht de Regering het niet haar plicht om in dezen stappen te nemen teneinde deze verwezenlijking veilig te stellen?
7) Kan de Regering mededelen of in dezen de Gevolmachtigde Minister is gekend, waar het betreft de benoeming van een Gouverneur van de Nederlandse Antillen, rondom wie kortelings ernstige constitutionele conflicten waren gerezen?

Russen willen aardse leven naar andere planeten brengen

Moskou. — Russische geleerden bestuderen op het ogenblik de mogelijkheid om specimina van aards leven, zowel dierlijk als plantaardig over te brengen naar andere planeten. Aldus een mededeling van professor A. G. Karpenko, de wetenschappelijke secretaris van de Sovjet-commissie voor de coordinatie van uitvoering en bestudering van kosmische vluchten.

Volgens professor Karpenko zullen dertig vooraanstaande Sovjet-geleerden dit vraagstuk in november a.s. op een speciale conferentie te Moskou onder de loep nemen. De conferentie zal een vijfjarig studieprogramma uitwerken over de levensvoorwaarden op de planeten, in het bijzonder op Mars en Venus.

★ ★ ★ De vragen van Bikker

De heer J. A. O. Bikker, lid van de Staten der Nederlandse Antillen voor de Democratische Partij, heeft de minister een zevental vragen gesteld naar aanleiding van de benoeming van mr. Struycken tot minister van binnenlandse zaken.

Als men deze vragen leest, weet men niet waarover men het meest verbaasd moet zijn: over hun werkelijk onzinnige inhoud, of over de zeldzame grofheid waarmede zij werden gesteld.

Men krijgt toch werkelijk wel de indruk, dat de vragensteller — en naar men mag aannemen al zijn partijgenoten — de benoeming van Gouverneur Struycken tot Nederlands vice-premier en minister van binnenlandse zaken slecht kunnen verwerken en beschouwen als een duidelijk gebaar van Nederlandse zijde, dat men de heer Struycken niet alleen in geen enkel opzicht wenst te diskwalificeren, doch deze zelfs duidelijk de hand boven het hoofd houdt, daarmede het streven der Antillen naar een spoedige algehele verwezenlijking der autonomie schadend! Minister van der Meer heeft laatstelijk ook reeds van een dergelijke spijt om deze benoeming blijk gegeven. Als men de vragen des heren Bikker goed leest, dan kan men daaruit zonder enige moeite distilleren dat hij niets minder dan een actie van de Antilliaanse regering tegen deze benoeming en de persoon van mr. Struycken wenst.

Men kan daar zijn schouders voor ophalen, doch men kan het ook beschouwen als een symptoom. Een symptoom van verwatenheid, verschrikkelijke eigengereidheid en overdreven zelfverheffing bij een deel der in de Nederlandse Antillen opererende politici, die menen hetzelfde land waar zij Juancho Yrausquin op af stuurden om er enkele miljoenen los te krijgen teneinde de begroting er mee sluitend te maken, te kunnen voorschrijven, hoe het zich ten aanzien van hun wensen heeft te gedragen. Politici, die Nederland steeds maar weer verwijten de verwezenlijking van de nieuwe rechtsorde te bemoeilijken, doch die zelf bij herhaling blijk geven de geest van het Statuut niet te bezitten.

Het lust ons niet de vragen van de heer Bikker stuk voor stuk na te gaan, omdat wij menen, dat zij een lid van de Staten der Nederlandse Antillen onwaardig zijn en een communistisch volksvertegenwoordiger zouden sieren.

Wel willen wij vaststellen, dat zij het prestige der Antillen in ernstige mate schaden. En niet alleen het prestige, doch ook alle wezenlijke belangen van dit Caraibisch rijksdeel. Het is wel fraai, dat een lid van een grote Antilliaanse regerings-partij een dergelijke stap neemt op een ogenblik, dat een Antilliaans minister in Nederland pogingen aanwendt de benodigde miljoenen los te krijgen voor een welvaartsplan ten bate der Bovenwindse eilanden. Als dit een bevorderen van de geest van het Statuut moet betekenen, weten wij het wel!

V.S. eisen schadevergoeding van Sovjet-Unie voor neergeschoten vliegtuig

Washington. — De Verenigde Staten hebben in een nota aan de Sovjet-Unie een schadevergoeding van 1.355.650 dollar gevraagd voor het verlies van een vliegtuig van de Amerikaanse marine, dat op 4 september 1954 boven de Japanse Zee door straaljagers van de Sovjet-russische luchtmacht werd aangevallen.

Het Amerikaanse toestel, een tweemotorige Neptune, dat geschikt is voor lange-afstandsvluchten, was in de zee gestort. Negen der tien bemannigsleden konden, meer of minder gewond, worden gered.

De Verenigde Staten verklaren, dat de aanval een „opzettelijke schending van het internationale recht" was, daar het incident zich boven internationale wateren voordeed en de Sovjet-jagers het vuur openden zonder dat zij waren geprovoceerd.

Kindervoorstelling voor de Gebrekkige Kinderen

Willemstad. — Zondag 28 oktober a.s. zal er ten bate van de Gebrekkige Kinderen, die in het Mgr Verriet Instituut verpleegd worden, in het Roxy-theater een kindervoorstelling gegeven worden. Als deurprijs wordt een prachtige miniatuur-auto verloot. De voorstelling begint om 3 uur.

Laatste causerie prof. VAN HOUTE

Ontbreken nijverheidsonderwijs kan gevaarlijke gevolgen hebben

Geestelijke verpaupering is niet denkbeeldig

Willemstad. — Professor I. C. van Houte, hoogleraar in de pedagogie aan de Gemeentelijke Universiteit te Amsterdam, heeft gisteravond op de laatste dag van zijn verblijf op Curaçao in de patio van het Sint Thomascollege (Smithplein) zijn tweede en laatste lezing gehouden over „Het A.B.C. der opvoeding". Beide avonden werden bijgewoond door naar schatting tussen de twee- en driehonderd belangstellenden en er mag dan ook gezegd worden, dat de onderbreking in de reis van de familie Van Houte voor een verblijf van enkele dagen op de Nederlandse Antillen een volledig sukses is geworden.

Vandaag houdt de professor nog een lezing op Aruba en vandaag wordt de reis naar de Verenigde Staten en Nederland voortgezet. Namens het Comité tot Bevordering van de Wetenschap op de Nederlandse Antillen werd prof. dr Van Houte gisteravond als blijk van hoge waardering een zilveren coco — een zeldzame oud-Curaçaose waterschep — aangeboden.

De belangrijkste woorden van zijn gehele betoog sprak de hoogleraar ongetwijfeld aan het eind van zijn causerie, toen hij gewaagde van de totaal onvoldoende opvanging van de 14- tot 19-jarigen op Curaçao zowel als elders in de wereld. Tot veler grote verbazing deelde de heer Van Houte mede, dat op Curaçao 62 procent van de bedoelde bevolkinggroep „niets doet", dus generlei produktieve arbeid verricht noch enige voortgezette schoolopleiding volgt.

Spreker wees dan ook met nadruk op het uitermate grote en verre van denkbeeldige gevaar, dat hierin schuilt tot algemene geestelijke verpaupering der Curaçaose bevolking. Het is immers zo, dat de groep — indien de omstandigheden zich niet zeer spoedig wijzigen — steeds groter zal worden en tevens steeds verder in het morele en geestelijke moeras zal wegzinken. Daarom is het een dringende noodzaak, dat op korte termijn iets gedaan gaat worden aan het voortgezette niet-mulo- of niet-middelbaar onderwijs, het nijverheidsonderwijs dus.

Het oudere kind

Nadat maandagavond was gesproken over de opvoeding van het jongere kind, wijdde spreker gisteravond de aandacht aan het oudere kind, waarbij uiteraard het probleem van de sexuele voorlichting een niet geringe plaats innam. Wanneer de vragen, die op dit gebied bij het kind rijzen, niet op een afdoende wijze worden beantwoord, bestaat de kans op een geestelijke sexuele onvolgroeidheid, die kan leiden tot deraillementen. In dit verband is de taak van het gezin bijzonder belangrijk en daarom achtte spreker het ook een noodzaak, dat het kind ten minste tot en met de jaren van de puberteit binnen het gezinsverband leeft en niet voor schoolopleiding of anderszins naar het buitenland vertrekt. Waar de voorlichting op dit gebied niet door de ouders kan worden ter hand genomen, rust deze taak bij de plaatsvervangers: de school, het pleeggezin of de geestelijkheid.

Ook vestigde de inleider er de aandacht op, dat vele kinderen, die uit de tropen naar elders worden gezonden voor een voortgezette schoolopleiding dikwijls over een teveel aan geld de beschikking hebben, hetgeen veelal voortvloeit uit een te grote bezorgdheid van de ouders.

Na de beide causerieën werden nog tal van vragen beantwoord.

Knokpartij . . . Geen aangifte

Willemstad. — Op een der naamloze wegen te Kanga zijn twee mannen slaags geraakt. Toen de politie ter plaatse verscheen, zetten de mannen het op een lopen. Zij werden echter aangehouden. Het bleek, dat de één een hoofdwonde had en de andere in een der vingers gebeten was. Beiden wensten geen aangifte te doen, daar zij van mening waren, dat zij de vete met de knokpartij hebben beslecht.

Examens machineschrijven en stenografie

Willemstad. — Op 10 oktober slaagden voor het examen van de St Genesius Bond de volgende kandidaten voor Machineschrijven: Magda Amstelveen, Gerarda Blijd-Servet, Hermenegilda Boekhoudt, Ligia Espinal, Rutilia Espoza, Thelma Evertsz Gladys Hart, Siegfried Hernandez, Maria Kroon, John Pietersz, Frido Rellum, Antoinette Simoons, Stella Snijders, Sonia Stamm, Louise v.d. Steen, Beatrix Wasscher, Zita de Windt, Olga v.d. Harst, Ana D. Rondon, Julian Semeleer, Lilian Thielman, Norma Vonsee, Cornelia Isenia en Francina I. Limburg.

Afgwezen 17 kandidaten.

Voor Kantoorstenograaf in de Nederlandse Taal (130 lettergrepen) slaagden: Adela Bertnus, Glenda Fecunda, Elvia Koeiman en Rudy Willems. Afgewezen 3 kandidaten.

Voor Kantoorstenograaf in de Engelse Taal (100 lettergrepen) slaagden: Hilda Djaoen, Frieda Liberia, Olga Perret Gentil en Regia Pietersz. Afgewezen 1 kandidaat.

Voor Kantoorstenograaf in de Spaanse Taal (100 lettergrepen) slaagden: Vera Best, Walter Gomez en Audri Rigaud. Afgewezen 1 kandidaat.

Aanrijdingen

Willemstad. — Gistermorgen om 7 uur vond er een aanrijding plaats tussen een busje en een personenauto bij de rotonde op de Schottegatweg (noord). De materiële schade bedraagt ƒ 200,—.

Op de Roodeweg ter hoogte van Van Wilpen kwamen een personenauto en een bestelwagen met elkaar in botsing. Schade: ƒ 10,—.

Een andere aanrijding werd te 6.45 uur gemeld op Pietermaai, hier botsten twee personenauto's met elkaar. De schade is eveneens ƒ 10,—.

EMMASTAD

WACHTDIENSTEN

C. P. I. M.

Telegram Afdeling:
Van 07.00 — 23.30 kantoor tel: 2307
Van 23.30 — 07.00 J. J. Roos tel: 3200

Personeel Afdeling:
F. W. Duijvenboode, Varkevisser C.P.I.M, Hotel N.P. tel: 3805
B. g. g. nad. inl: tel: 2400

Materialen Afdeling:
M. Plaisier tel: 4325

C. S. M.

Rederij:
H. H. van der Koogh tel: 2679

Scheepsagentschap:
Van 07.30 — 12.00 en van 13.00 — 18.00 kantoor tel: 2458—2551
Van 19.00 — 23.00 en van 08.00 — 08.00 E. v. d. Werf tel: 3101

Dok Afdeling:
Van 16.30 — 1.00 tel. 2276—2098
van 1.00 — 07.30 P. Talma tel. 4523

Theather Asiento:
Geen Voorstelling

AFSCHEID DIRECTEUR DUBOURCQ

Willemstad. — Op dinsdag 23 oktober a.s. zullen de heer en mevrouw V. H. L. Dubourcq tijdens een ontvangst in het clubgebouw van de KLM ontspaningsvereniging „De West" afscheid nemen van Curaçao. Tegelijkertijd zal er gelegenheid zijn kennis te maken met de nieuwe directeur van het Caraibisch Bedrijf van de K.L.M., de heer C. C. Staensma en diens echtgenote.

ONTVANGST VICE-ADM. PROPPER

Willemstad. — De bevelhebber der Zeestrijdkrachten, Vice admiraal H. H. L. Pröpper, die hedenochtend op Curaçao is aangekomen, houdt een ontvang stop de Marine basis Parera op donderdag 25 oktober a.s.

Diefstal van gereedschappen

Willemstad. — Door de man A.D.H. werd aangifte gedaan van diefstal van enige gereedschappen, die hij op een terrein aan het Rif had achtergelaten. De diefstallen werden gepleegd op verschillende data. De werktuigen vertegenwoordigen een waarde van ƒ 20.—.

Baldadige jeugd

Willemstad. — De 78-jarige B.M. verzocht de politie enkele opgeschoten jongens te onderhouden, die, nadat hij dezen geweigerd had geld te geven, zijn woning ten westen Rondeklip hadden bekogeld.

Op geiten ingereden

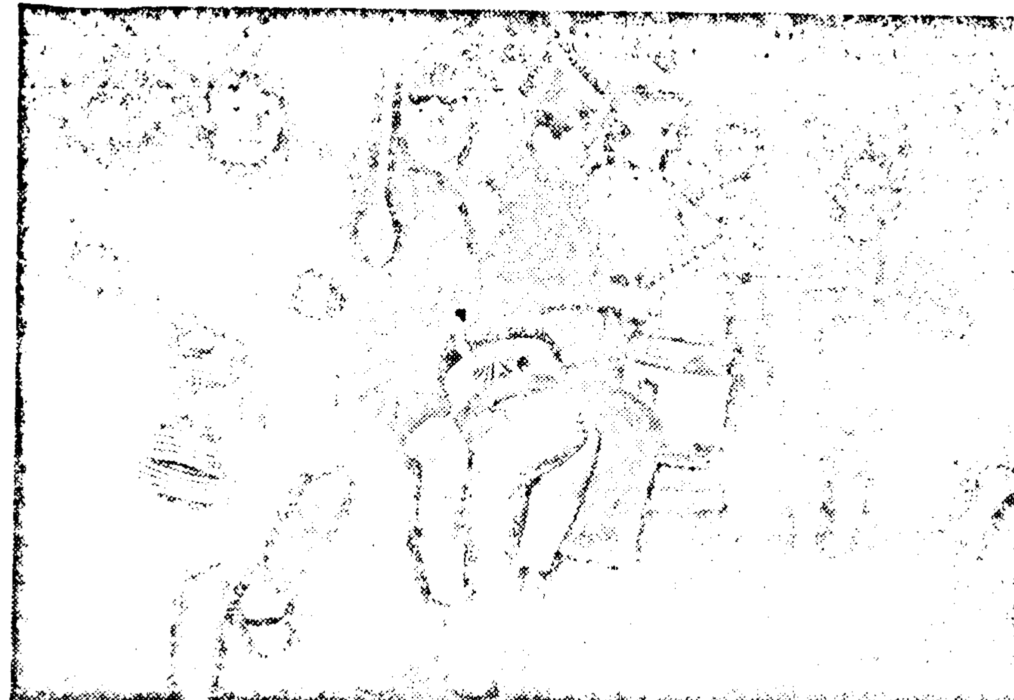
Willemstad. — Een bestuurder van een personenauto meldde zich aan bij de politie en deelde deze mede, dat hij op Santa Rosa enkele geiten had aangereden. Een geit werd daarbij gedood. De schade aan de auto wordt geschat op ƒ 150,—.

789.368 bezoekers van Madurodam

's Gravenhage. — Madurodam had thans bij het einde van het seizoen in 1956 789.368 bezoekers; dit is dan 75.000 meer dan in 1955. Veertig procent van dit aantal kwam uit het buitenland. Van het totaal was 67% der bezoekers volwassenen; de rest bestond uit kinderen.

Het gebeurde in Nederland.

Trommelen in de Koopmansbeurs — „Ik kon m'n eigen trommel niet horen" — Luidruchtig feest voor de jeugd

De Amsterdamse jeugd heeft dezer dagen weer getrommeld in de Koopmansbeurs. De grote hal van Berlage's befaamde gebouw heeft meer dan gedaverd van het ongehoorde lawaai, dat honderden trommel-rammende jongens kunnen produceren; het was niet om aan te horen en dat was ook de bedoeling. Een goeie traditie handhaaft zich alleen als er lawaai bij te pas komt: vuurwerk op Hartjesdag en hossen op Koninginnedag. Als het al te georganiseerd gaat is de pret voor de jeugd er af. En dat beurstrommelen gaat ontstellend hard. „Ik kon m'n eigen trommel niet meer horen", zei een jochie tevreden na afloop tegen zijn bewonderende zus.

Het is met beurstrommelen in Amsterdam altijd een beetje op en af gegaan. De jeugd heeft het nooit aan lust ontbroken, maar de koophandel heeft al driemaal de voet dwars gezet. De beurs van Hendrik de Keyser heeft tijdens de kermis al gedaverd van het geroffel totdat het stadsbestuur er een einde aan maakte. Maar in 1622 ontdekte een weesjongen, dat Balthasar Paul, omgekocht door de Spaansgezinden, een schuit met springstof met snode bedoelingen onder de beurs had gelegd. De beurs van De Keyser was namelijk als een brug over de Amstel gebouwd. De weesjongen, zo gaat het verhaal, mocht voor de redding van de beurs een wens doen en hij maakte zich de tolk van de hele Amsterdamse jeugd door herstel van het oude privilege van het beurstrommelen te vragen. Hij kreeg het waarschijnlijk omdat hij de 500 gulden vergat op te eisen die voor het aanbrengen van Spaansgezinde spionnen waren uitgeloofd. Balthasar Paul, in Leeuwarden op de vlucht achterhaald, werd naar de gewoonte van die dagen „gewurgd en geblakerd". Krachtens het oude recht heeft de Amsterdamse jeugd meer dan twee eeuwen in de kermisweek van september de beurs op stelten gezet tot het gebouw er gammel van werd en de raad besloot tot de bouw van een nieuwe beurs, die in 1845 gereed kwam, de befaamde „ingang zonder gebouw" van Zocher, waar Potgieter zulke boze woorden over geschreven heeft. De handel maakte schoon schip en verbood bij de opening van de beurs meteen het traditionele trommelen. Beroering bij de jeugd. De anonieme weesjongen van 1622 vond een waardige navolger in meester Schenkman van de school aan de Anjeliersgracht. Die sleep zijn ganzenveer en schreef een gedicht van veertien coupletten zo nederig en zo smekend, dat de drukker handen tekort kwam om aan de vraag naar exemplaren te voldoen en burgemeester Van Reenen in 1852 het oude voorrecht herstelde. In het danklied van meester Schenkman van 25 coupletten welde er een bron van vreugdetranen uit alle blijde gelaatjes van Aemstels jeugd. Zelfs toen de kermis in 1896 werd afgeschaft, bleven de jonge trommelaars krachtens besluit van B. en W. op de beurs welkom. Elk jaar werd het beurstrommelen officieel afgekondigd met de traditionele bijvoeging dat „tegen baldadigheden gestreng zal worden tekeer gegaan".

De beurs van Zocher had al tegen het einde van de eeuw uitgediend en toen kreeg Amsterdam in 1903 een nieuw gebouw, van Berlage, zo modern, dat velen er nu nog niet aan gewend zijn. En weer ging de beurs dicht voor de trommelaars. Definitief, naar het scheen. Maar in Amsterdam willen oude gebruiken nooit sterven. Vijftig jaar later kwam Henk van Laar, oud-schoolmeester en secretaris van Ons Amsterdam, zonder petje in de hand, maar met klem van argumenten herstel van het privilege bepleiten. En weer was het een burgemeester die over zijn hart streek en de Amsterdamse jeugd zijn oude voorrecht terug gaf. Het beurstrommelen is nu ingekrompen tot een zaterdagmiddag en dan nog maar een half uurtje. Maar het is er weer. En als men nu ook nog de al te mooie organisatie wat opzij zet en gewoon de deuren opent voor iedereen, die een trommelvel wenst te bewerken, dan heeft Amsterdam weer helemaal een traditie terug. Het moet namelijk heel erg hard en ook een beetje wild en ongeorganiseerd gaan. Anders is er geen aardigheid aan.

GREEP UIT DE AETHER

CUROM
17.00 Pa nos muchanan
17.15 Llama 12556!
17.45 Zuid-Amerikaanse gramophoonplaten
18.00 Pabien,
18.30 Nieuws
18.45 Tante Aukje vertelt
19.00 Arbanse Jukebox
19.30 Hoorspel „Mia o de nadie"
19.30 Wat de handel biedt
20.30 Conj. Jovenes del Caribe
21.00 La hora Dominicana.
21.00 Operettemuziek
21.45 Voor de Jazzliefhebber..
22.25 Nieuws in het kort
22.30 Sluiting

RADIO HOYER
17.00 Tea at Five
17.30 Nieuws
17.40 Met Duitse musici
18.00 Nanzy verhaal
18.15 Gevarieerde muziek
18.45 Sport Nieuws
19.00 Muziek di mi Tera
19.30 Met de jarigen in de lucht
20.00 Tjodoor en Juanita
20.30 Hoorspel
20.45 Gevarieerde muziek
22.00 Sluiting.

RADIO CARIBE
17.00 Variedades Musicales
18.00 Serenade
18.30 Recorded Music
18.45 Er was eens....
19.00 Avond Concert
19.30 Fiesta Viceroy-Pampero
20.30 Bols salutes....
21.00 News Bulletin
21.15 Music of the Masters
21.45 Platter Parade
22.30 Prelude to Slumber
23.00 Closing.

RADIO KELKBOOM
17.30 Musica
18.15 Cumpleaños feliz
18.30 Dinermuziek
19.00 Noticias
19.15 Musica
19.45 Nieuws
20.00 Musica
20.15 „Frente al pecado de ayer"
20.30 Musica
20.45 Smakelijk Eten
21.15 Peticiones
21.45 Musica cu Mambos
22.00 Sluiting.

AVROS (63.00 m. — 4750 k) (19.48 m. — 15405 k)
17.00 Linda's eerste Liefde
17.15. Reclame
17.30 Advertenties
17.45 Populaire melodieën
18.00 Aetherstem
18.30 Voor de jarigen op de Antillen
18.45 Nieuws
19.00 Advertenties
19.30 Woensdagavond concert
20.55 Nieuws en Sluiting.

P.C.J.
18.37 Nieuws
19.30 Klokslag
18.54 Roulette
19.31 Hutspotpourri.
U vraagt Wij draaien
20.14 Op de drempel van een nieuw tijdperk".
20.23 Het Franse Chanson
20.38 In en uit den vreemde
20.45 Intermezzo.
20.49 Nieuws
20.52 Beursnieuws.
20.55 Avondgebed.
21.00 Sluiting.

Het Internationale Congres voor „LEVEND LATIJN"

Enige tijd geleden is in de oude Pausenstad Avignon het eerste internationale congres voor „levend Latijn" gehouden waaraan negentien landen en 35 buitenlandse universiteiten officieel deelnemen. „Behalve de deelnemende landen en universiteiten, verleent een aantal klassieke en letterkundige genootschappen, waaronder ook een Nederlands hun medewerking, aldus De Gelderlander.

Het congres van Avignon heeft zich ten doel gesteld, „levend latijn" ingang te doen vinden als internationale taal. De organisatoren gaan uit van het standpunt, dat de wereld heden ten dage een universele taal nodig heeft en volgens hen zijn er vele redenen om Latijn deze functie te doen vervullen. Geen enkele nationale taal heeft blijk gegeven algemeen geadopteerd te kunnen worden en ge ender somtijds belachelijke kunstmatige talen heeft enig succes gehad, en het gedeeltelijk fiasco van het Esperanto heeft het bewijs daarvan gegeven.

Het komt het congres derhalve logisch voor een ongeëvenaarde cultuurtaal als het Latijn tot nieuw leven te brengen en tot internationale taal te maken. De algemeen naar voren gebrachte bezwaren van het grote publiek, dat Latijn „zo moeilijk" is, kan ondervangen worden, door de taal vroegtijdig op de lagere scholen te onderwijzen. Dat dit inderdaad uitvoerbaar is, blijkt afdoende uit het succesrijke experiment van een Franse Montessorischool, waar men Latijn begon te onderwijzen aan zesjarige kinderen.

Het congres hield zich verder bezig met een rapport over de in 1944 in Limoges door een huisvader gestichte lagere school, waar het gehele onderwijs in het Latijn gegeven werd. Deze school werd later naar Rennes verplaatst, teneinde het voordeel van het academische klimaat ener universiteitsstad te genieten.

De voornaamste promotor van het Congres van Avignon is de voormalige rector van de Universiteit van Nancy, Prof. Jean Capelle, thans inspecteur-generaal van het onderwijs in Frans West-Afrika. — Men moet internationale ontmoetingen en besprekingen meegemaakt hebben, aldus Prof. Capelle, om zich rekenschap te geven van de enorme inertie, die de goede bedoelingen en de algemene verstandhouding remt door de taalgrens. De verloren tijd is kolossaal, evenals de moeilijkheden die zelfs de meest ervaren tolken hebben met technische finesses. Na de conferenties in drie talen, zullen wij spoedig vier- en zelfs vijftalige conferenties hebben en de koptelefoons en de legerscharen hijgende tolken met steeds verwarringen en misverstanden kunnen vermijden.

Prof. Capelle is ervan overtuigd dat men het mis heeft, indien men Latijn tot noodzakelijke voorwaarde wil maken van een solide vorming die sociaal gedifferentieerd en in zekere zin voorbehouden is aan de beter gesitueerde klassen. Hij is voorstander van een grondige hernieuwing onzer traditionele methodes en volgens hem is er geen enkele reden om Latijn te blijven onderwijzen als een dode taal, waarvan het leren onvermijdelijk vervelend is.

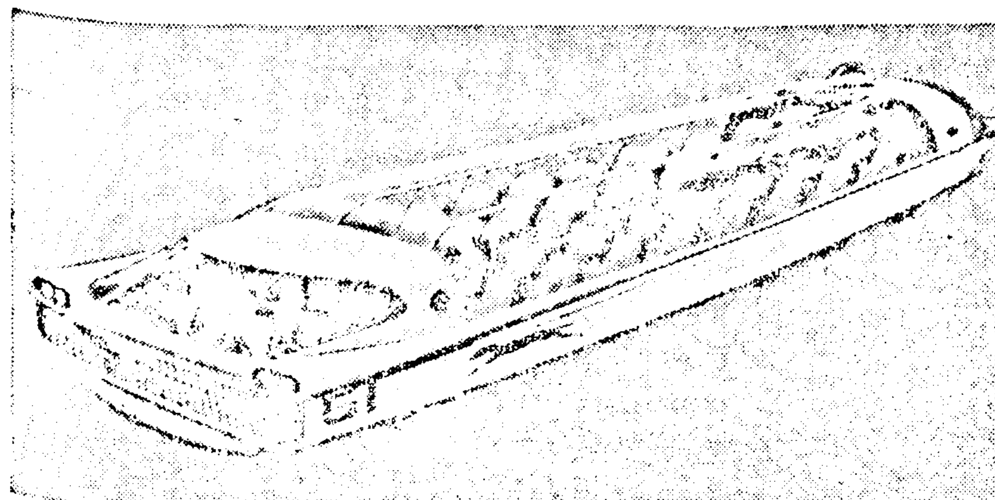
Het congres is tot de vaststelling gekomen, dat in onze tijd, die men wel eens het „moderne Babel" genoemd heeft, er geen enkele gepreviligieerde taal is, noch voor de internationale besprekingen, noch voor de verbreiding der gedachten, noch voor de publikatie van wetenschappelijke en technische vindingen. De congresgissten wezen er nog op, welk een wonderbaarlijk communicatiemiddel de Middeleeuwse geleerden bezaten met het Latijn, dat tot de helft der negentiende eeuw de taal der internationale conventies was. Als wetenschappelijke taal heeft het Latijn meer tot de beschavingsgeschiedenis bijgedragen dan over het algemeen meent. Voor de toekomstige generaties zou Latijn, als deze generatie met het doeltreffende onderwijs van „levend Latijn" begint, een instrument zijn, dat de handelsbetrekkingen en de wetenschappelijke en culturele uitwisselingen, vrede en vriendschap onder de volkeren op ongekende wijze zou kunnen stimuleren. De energie, die een ontwikkeld mens thans besteden moet aan het leren en perfectioneren van twee, drie of vier vreemde talen, zou dan geconcentreerd kunnen worden op het van kindsaf geleerde Latijn, dat op deze wijze tot in alle finesses beheerst zou worden.

Als een door ieder gekende taal, zou het er op onvoorstelbare wijze toe bijdragen, de wereld op menigvuldig gebied dichter bij elkander te brengen. Het algemene onderricht van Latijn zou natuurlijk allerminst het leren van andere talen in de weg staan; integendeel, de grondige kennis van Latijn zou een grote hulp blijken bij het aanleren van een groot aantal talen, die min of meer op Latijn teruggaan.

In Avignon koestert men grote hoop op de uiteindelijke resultaten van dit eerste Latinisten-congres, dat zich de universele „wederopwekking" van Latijn als wereldtaal ten doel stelt. Men voorziet, dat de toepassing van de principes van Avignon in de praktijk zou leiden tot een soort Latinistische Academie van Wetenschappen.

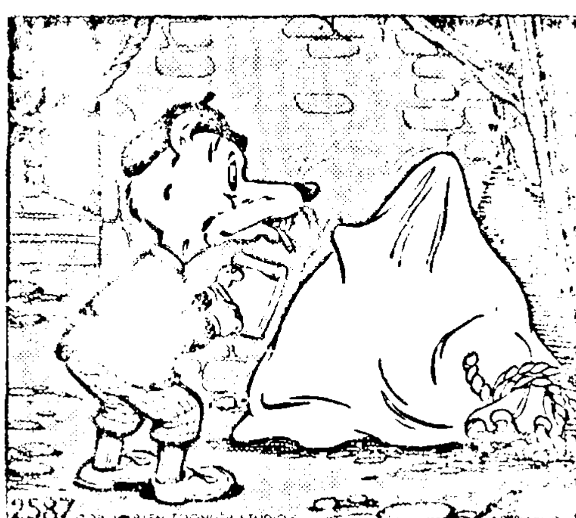
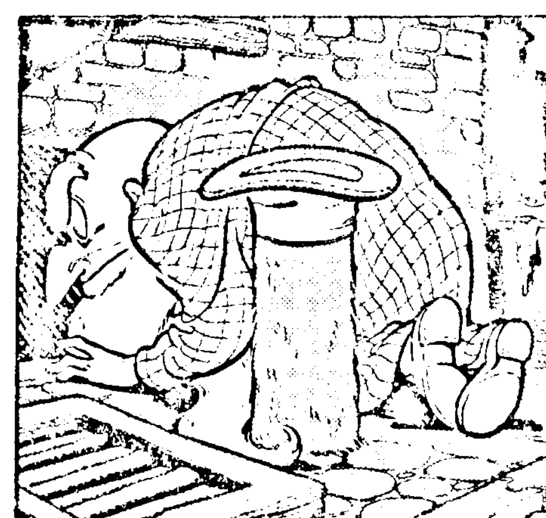
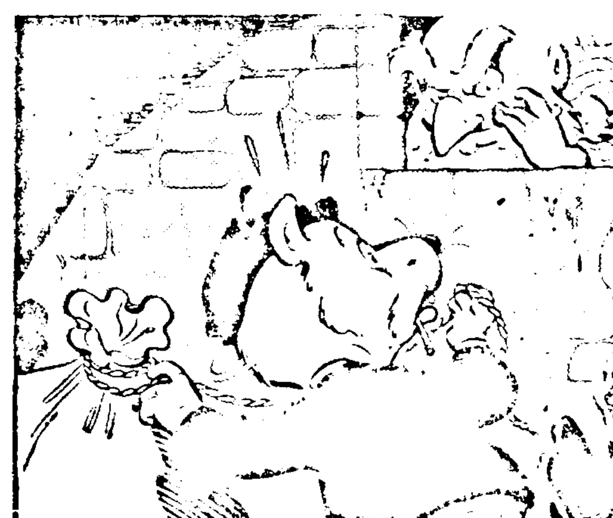
Latijn of Babel!

Televisie per bus

Binnen enkele jaren, aldus de directeur van de bekende Amerikaanse „Greyhound"-busmaatschappij, zal deze luxe-bus op de Amerikaanse hoofdwegen verschijnen. Het gevaarte, dat veel weg heeft van een rondvaartboot op wielen, is uitgerust met een speciaal getint dak, toiletten, een uitkijkkoepel, mistdoordringende koplampen, een televisie-apparatuur in plaats van een achteruitkijkspiegel en een T.V.-toestelletje voor iedere passagier.

TOM POES en de Kniphoed

2587. De journalist Argus was in de kelder gesprongen en ontdekte daar een zak, die hevig bewoog.

„Mooi!" sprak hij tevreden. „Dit is heet van de naald! Dit is ooggetuigewerk — een héél beste beurt voor de krant!"

„Maak die zak los!" riep Tom Poes. „Laat me er uit!"

„Eén ogenblikje!" zei de reporter. Hij trok een boekje uit zijn zak en wierp enkele aantekeningen neer.

„Hoe gevoelt U zich?" vroeg hij vervolgens. „Wat zijn uw indrukken?"

„Slecht!" riep Tom Poes. „Waarom maak je die zak niet los? Wie ben je?"

„Kalm maar," suste de ander, „ik ben Argus, je weet wel. Ik moet wat levendige feiten hebben voor de krant. Spontane indrukken en zo. Je kent dat! Waarom ben je daar? Hoe kom je hier?"

„Hela!" riep op dat ogenblik een dorre stem bij het raampje. „Wat moet dat daar?"

Het was de oude magister Hocus, die onrustig naar binnen loerde.

„Maak dat touw los!" siste Tom Poes. „Vlug! Anders is het te laat! Ik zal je straks alles wel vertellen!"

De reporter begreep, dat de toestand spannend werd en daarom begon hij het touw los te peuteren.

„Wat doet U daar?" riep de grijsaard aan het venster schel. „Wilt U wel eens gauw naar buiten komen? Wat doet U in mijn pakhuis? Wilt U soms mijn oude waarden stelen?"

„Ik kom, ik kom!" zei de journalist. „Zijn dit oude waarden? Dat is reuze interessant! Oude waarden die kunnen praten zijn precies wat ik hebben moet voor de krant! Daar zit een verhaaltje in. Ik kom zo!"

Met een snelle ruk trok hij de laatste knoop los en liep terug naar het raampje.

Welke naam draagt prins Charles als koning

Temidden van de Suezcrisis, de zorgen om de slechte oogst en de toenemende dollarschaarste, is in Engeland een laaiende ruzie uitgebarsten over de vraag, welke naam het kroonprinsje Charles eens als koning van Engeland zal dragen.

Deze ruzie, die op typisch Britse wijze wordt uitgevochten in verontwaardigde ingezonden stukken in de populaire Londense bladen, is begonnen op 3 september, toen de heer Isaac Foot, lid van de Privy Council en voorzitter van het Cromwellgenootschap, voorstelde, dat Prins Charles, als hij aan de troon toe is, zich Oliver II zal noemen. „Wij willen geen Charles III", aldus Foot, „misschien mag ik „Oliver II" voorstellen, als wellicht meer verkieslijk". De eerste Oliver, die Engeland regeerde, was Cromwell, de puriteinse lord-protector, die over het land regeerde, toen Charles I in de 17e eeuw het hoofd voor de voeten werd gelegd.

Iemand uit Sommerset briestte in een ingezonden stuk, dat Foot zich vergreep aan het koninklijk prerogatief door een naam voor een souverein voor te stellen en hij besloot zijn philippica met Cromwell te vergelijken met Hitler en Stalin.

De ruzie lijkt wel wat voorbarig als men bedenkt, dat de troon prins Charles eerst wacht na het overlijden van zijn moeder, koningin Elizabeth II, die pas 30 jaar is en een uitstekende gezondheid schijnt te genieten. Bovendien heeft hij genoeg eigen namen om uit te kiezen, want hij heeft niet alleen Charles, maar ook nog Philip, Arthur en George. En als echte Engelsman zou hij kunnen zeggen: „What's in a name?"

Londen. — Volgens de directeur van het Engelse centrum van atoomonderzoek overtreffen de vorderingen in Engeland bij het atoomonderzoek de meest optimistische verwachtingen en zal Engeland waarschijnlijk aanzienlijk eerder dan de gestelde datum van 1975 in staat zijn in zijn atoomkrachtcentrales een hoeveelheid energie per jaar op te wekken, overeenkomende met 40 miljoen ton steenkolen.

Tussen neus en lippen

Zijn moeder „voelde" dat hij niet dood was

Ergens in Mexico is een dode uit het graf herrezen, omdat zijn moeder „voelde" dat hij niet echt dood was. Mevrouw Amalia Duran had haar zoon, de 35-jarige J. Duran na een aanval van epilepsie levenloos aangetroffen. Een in allerijl gehaalde arts kon slechts de dood constateren. Een dag later werd de man door familie en vrienden begraven. Maar gedurende de nacht werd zijn moeder wakker met het gevoel dat hij niet gestorven was. De autoriteiten wilden eerst niet toestaan dat het graf geopend werd maar de moed der wanhoop zette de vertwijfelde moeder door. Buren en vrienden hielpen bij het opgraven van de eenvoudige kist en toen een breekijzer het deksel had opgelicht trof men de dode bij kennis en bij zijn positieven aan. Dat was 14 uur nadat hij begraven was.

Te poot

Dick, een trouwe Elzasser, die als zwerfhond door zijn 12-jarig baasje Marc Coreau uit Saint Nazaire was opgenomen, heeft dezer dagen zijn jeugdige meester wel zeer verrast. Twee weken geleden vertrok Marc uit Saint Nazaire naar Reims. Van dat ogenblik af weinde Dick, die in Saint Nazaire achterbleef, geen hap meer te eten. En twee dagen na het vertrek van Mac was Dick spoorloos verdwenen. Terwijl Marc in Reims in de tuin voor het huis van zijn oom aan het spelen was, wipte Dick over het tuinhek, sprong tegen zijn baasje op (die daarbij omviel) likte zijn gezicht, en kwispelde uitgelaten over het weerzien.

Voor zover men weet - wie kent de geheimen van een zwerver? - is Dick nog nooit in Reims geweest. En in ieder geval was het een tocht van 600 kilometer. Te voet, te poot......

Nog meer straffen

Het Britse ministerie van verkeer heeft bekend gemaakt dat straffer zal worden opgetreden tegen verkeerszondaars, om te trachten op die manier de veiligheid op de weg te vergroten. Met ingang van 1 november krijgt de politie ook zeggenschap over de voetgangers. Een voetganger, die dan verkeerstekens overtreedt, kan vervolgd worden. Voetgangers kunnen een boete krijgen die bij de eerste overtreding tot 100 gulden kan lopen en voor een „recidivist" zelfs 250 gulden kan bedragen. Een automobilist, die dood veroorzaakt door roekeloos of gevaarlijk rijden, moet een gevangenisstraf van 1 tot 5 jaar onder ogen zien. De maximumstraffen voor rijden onder invloed en voor zorgeloos, roekeloos en gevaarlijk rijden, zijn verhoogd. De boetes bij een eerste veroordeling worden verdubbeld. Alle automobilisten die hun rijbewijs in tien jaar of langer niet verlengd hebben, moeten een rijproef afleggen voor zij een nieuw rijbewijs kunnen krijgen.

Pferdebahn

Een man die in een buitenwijk van Bremen langs de weg stond vroeg passerende Bremers naar de „Pferdebahn", de dichtstbijzijnde „Pferdebahn".

De mensen dachten dat de man gek was, of ontsnapt uit een tehuis voor geestezieken, en mengden de politie in de zaak.

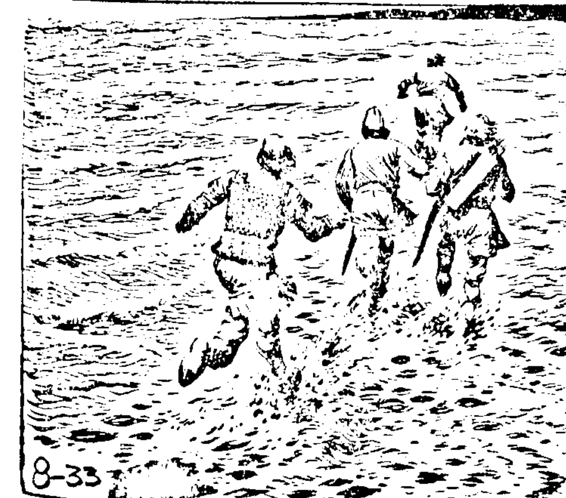
Toen deze de man oppikte barstte de vreemdeling vloeiend en krachtig

in een vreemde taal uit. Niemand snapte er iets van — totdat de man een Zweeds paspoort liet zien.

Een politie-tolk kwam erbij en toen bleek dat de Zweed de weg had gevraagd naar de dichtstbijzijnde tramhalte „Strassenbahn". Hij had het in een woordenboek gevonden. Dat woordenboek was de oorzaak van alle ellende. De Zweed had het namelijk bij een antiquair in Malmö gekocht. Het dateerde uit 1915.

ERIC DE NOORMAN: DE SCHEEPSBOUWER

8-33 Hoewel hij beseft dat hun toestand vrijwel hopeloos is, verliest Eric toch geen moment zijn tegenwoordigheid van geest. De afstand naar het vaste land is veel te groot, maar door snel te handelen kunnen zij er misschien nog in slagen het eiland weer te bereiken, voordat de vloed hen meesleurt. Als één man zetten zij het op een lopen, dwars door het zilverige water dat reeds hun voeten omspoelt. Het wassende water hindert hun bewegingen en verbergt de verraderlijke diepten aan hun oog, maar in deze wedren met de meedogenloze wrede zee zetten de mannen alles op alles. Beangstigend snel stijgt het water en steeds langzamer komen zij vooruit. De stroming wordt krachtiger en zelfs de Noorman heeft af en toe moeite zich staande te houden. Doch zolang zij grond onder de voeten hebben is alle hoop nog niet verloren. Zwijgend en verbeten worstelen zij verder en de duinenrij is al verlokkend dichtbij, als de zee toeslaat...... Eric's krijger slaakt eensklaps een luide gil. Voor de overigen in kunnen grijpen verdwijnt hij voor hun ogen in een kolking en het laatste wat zij van de ongelukkige zien is een wilde schuimende kabbeling ver stroomaf...... Hoe ontzet de drie ook zijn, hoezeer zij zich ook de dood van hun makker aantrekken, mogen zij geen moment talmen. Zij bevinden zichzelf in levensgevaar. Hijgend en met hun laatste krachten vechten zij de overblijvende zwaarste honderd meters voort. Dan komen zij in rustiger water. Even later staan zij uitgeput doornat en bleek bijeen op het verlaten strand.

Ontkomen aan de verdrinkingsdood bevinden zij zich weer op het eiland, waar de hongerdood hen tegengrijnst......

IK WAS EEN ANDER

door

DENISE EGERTON

26

Daarachter lag een boomgaard en daarachter weer bevonden zich het open hoogland en de zee. Op een laag tafeltje met een glazen blad stonden sigaretten, een glas room — nogal overbodig na het uitvoerige ontbijt dat me was voorgezet — en een Zwitserse koe-bel, voor het geval ik iemand wilde waarschuwen.

Ik lag tevreden achterover in de kussens, nam, als ik me de aanwezigheid ervan weer herinnerde, een slokje room en dreef weg in een zoete geestelijke werkeloosheid, die buitengewoon aangenaam was. Behalve dat ik geboord had op het gezelschap van Elaine, had ik in deze vrede, zonnige oase niets meer te wensen over. Wat mij betreft kon het zo eeuwig voortduren.

Ik dacht aan mijn moeder, die hier op dezelfde plaats kon hebben gezeten, en van hieruit naar het hoogland was geglipt om er Eric Blair, de arme kunstenaar die ze liefgekregen had, te ontmoeten.

Ik zal in een toestand van lichte sluimering hebben verkeerd, toen een of ander geluidje me weer deed ontwaken. Ik besefte niet meer alleen te zijn, toen iemand zachtjes, maar heel duidelijk: „Nicky" zei.

„Hallo," zei ik, overeindkomend. „Wie is daar?"

„Dilys, Nicky....".

Ik fronste mijn wenkbrauwen. Op deze situatie was ik niet voorbereid en ik voelde me verschrikkelijk idioot.

„Kijk eens," zei ik tenslotte. „Waarom blijf je zover weg? Kun je niet wat dichterbij komen?" Ik zou in ieder geval maar niet met „u" beginnen, want we schenen nogal op goede voet te zijn. Op héél goede voet, in aanmerking genomen de leuke manier waarop ze tot me sprak. Het leek een tamelijk jong meisje.

Ik strekte mijn hand onzeker in haar richting uit en tot mijn verrassing werd daar een smalle meisjeshand in gelegd.

„Zo is het veel beter, nietwaar?" zei ik, hoewel ik het gevoel had te praten tegen een schim uit een andere wereld. „We kennen elkander toch goed, nietwaar?"

„Vroeger wel, ja...." Ik hoorde zoiets als een onderdrukte snik en toen: „O, Nick.... wat hebben ze met je gedaan....?"

Ik schrok nogal van de hartbrekende toon van haar stem. Voorzichtig zei ik: „Er is niets bijzonders aan de hand. Ik ben ziek geweest en daar zijn mijn ogen door aangedaan. Ze kunnen niet tegen het daglicht, weet je."

Ze bleef zwijgen en ik wist niet goed, wat ik verder moest zeggen. Misschien was zij een van die gevallen, waarbij de koe-bel te hulp moest worden geroepen?

Tenslotte vroeg ik: „Wil je Elaine soms spreken?"

„Ik heb een boek bij me, dat ze me geleend heeft." Ze lachte een beetje beverig. „Dat is in ieder geval een vuurvast alibi, nietwaar?"

„O...." Ik probeerde uit haar woorden wijs te worden. „Wel, ga zitten en praat met me, als je geen haast hebt. Of beter nog: zullen we een eindje omlopen? Ik ben bang, dat ik mijn benen niet meer zal weten te gebruiken, als ik niet een beetje in training blijf."

Ik stond op en hoorde, hoe haar adem opeens stokte. Alsof ze haar hand voor haar mond hield.

„Kun je dan niet meer zien, Nick?"

„Ik vrees van niet." Mijn zoekende hand raakte haar schouders. Ze scheen klein en tenger, niet veel meer dan een kind. „Wat zou je zeggen van de rozentuin? Daar is het in ieder geval beschut."

We spraken niet toen we het terras overliepen, de treden afdaalden en verder slenterden over een pad van platte stenen. Elaine had gesproken over een vijver met lelies en opeens drong het geluid van een fontein tot me door. Ik bleef staan, toen de wind de fijne druppels in mijn gezicht deed waaien.

Hees zei ze: „Ik weet het niet, Nick."

„Welnu, kijk dan eens even."

„Ik zie er twee of drie. Nick.."

„Is er nog iets anders te zien?"

„Nee...." Het antwoord kwam fluisterend. Ik wilde er nu niet langer meer omheen draaien. Daarom vroeg ik vlakaf:

„Jij was gisteravond in de zitkamer, nietwaar?"

De hand op mijn arm omvatte deze even iets steviger. Toen nam ze hem weg.

„Waarom antwoordde je toen niet? Je joeg me de griezels over mijn rug."

„En ik dan....?" Haar adem kwam nu stotend. „Ik.... dacht, dat je een spook was."

„Waarom? Zo zie ik er toch waarachtig niet uit?"

„Nu niet.... Nu schijnt de zon en ik heb je aangeraakt, met je gesproken. Maar gisteravond...."

Ik bleef geduldig wachten.

„Nu?" drong ik tenslotte aan. „Wat gisteravond?"

„Ik wist niet, dat je weer thuisgekomen was.... Francis had me met de auto meegenomen.... Hij had een paar nieuwe platen, die hij me wilde laten horen. Terwijl hij de wagen naar de garage bracht, wilde ik via de openslaande deuren naar binnen gaan, zoals ik altijd deed. De kamer was donker, de radio speelde. Het was het piano-concert van Rachmaninof. Daar word ik altijd zo koud van. En opeens begon je te spreken..." Ze uitte een lange, trillende zucht.

„Je wilde niet antwoorden. Ik werd nogal woedend, weet je."

„Ik kon niet.... ik kon het niet. Ik kon alleen maar een vage gestalte onderscheiden.... Toen draaide je de muziek af en stond op om naar me toe te komen. Mijn hart bleef stilstaan.... Ik kon zelfs niet ademhalen op dat moment."

„En toen gleed je op het vloerkleed en bezorgde me een zenuwschok, waar ik mijn hele leven last van had kunnen hebben. Maar goed. Je bent vlug genoeg weer bijgekomen en er snel genoeg vandoor gegaan ook. Elaine dacht, dat ik gek geworden was, toen ik haar vertelde, dat er iemand was flauwgevallen. Waarom liep je op die manier weg?"

„Dat kan ik niet uitleggen. Ik was doodsbang. Het was allemaal net een droom. Ik heb zo dikwijls gedroomd, dat je terugkwam. Telkens weer. Maar ditmaal was het een nachtmerrie, omdat je boos op me was en schreeuwde en vloekte...."

Haar stem stierf uit. Ik zei:

„Ik vloekte, omdat ik mezelf pijn deed."

„Het was een nachtmerrie," stamelde ze weer. „Opeens ontdekte ik, dat ik tegen de deur zat. Ik hoorde een hevig gerinkel van kapotvallend aardewerk. Ik kreeg het gewoon op mijn zenuwen en vloog weg...."

„Waarom dacht je, dat ik een spook zou zijn? Waarom was je zo ontsteld? Heb je dan gedacht dat ik dood was?"

De fontein klaterde op enige afstand; het was een vredig geluid in de stilte om ons heen. Beverig antwoordde ze:

„Het.... het is bijna een jaar geleden.... en al die tijd heb ik niets van je gehoord. Lieveling, wat is er toch gebeurd?"

Haar stem was erg zacht, nauwelijks een fluistering, maar het woordje lieveling verstond ik toch duidelijk. Het is een woord, dat vele jongelui nogal vlot gebruiken, al bedoelen ze er niet altijd mee, wat je zou verwachten, maar toch....

„Dat is nu juist, waar ik probeer achter te komen," zei ik afwezig. „Misschien dat jij me helpen kunt..."

„Hoe, Nicky?" fluisterde ze dringend. „Zeg me, hoe!"

„Dat weet ik niet precies. Ik herinner me zo weinig. Het lijkt of ik allerlei dingen vergeten ben." De wind joeg nu een waaier van druppels over ons uit en ik zei:

„Je hebt hier een paraplu nodig. Laten we naar de top van de klip wandelen. Dat is nu een van de ellendigste dingen, als je niet kunt zien: dat je je niet vrij meer kunt bewegen, en altijd moet wachten tot er een of andere vriendelijke ziel komt om je de helpende hand te reiken. Zo'n vriendelijke ziel ben jij toch voor me, nietwaar Dilys?"

Ze snikte weer onderdrukt.

„Niet doen, Nicky."

„Het spijt me. Heb ik iets miszegd?"

„Niets! Het is niet wat je zegt...." „Wat dan wel?"

„O.. niets. Alleen: je breekt me mijn hart!"

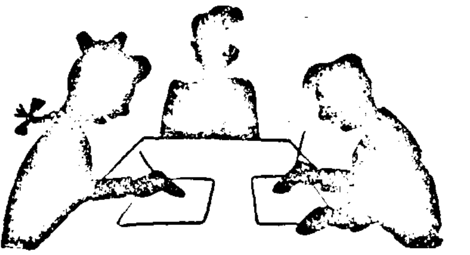
Ze had dit gezegd met haar gelaat van mij afgewend en misschien ook waren die woorden niet voor mijn oren bestemd. Maar met mijn gehoor was heus niets aan de hand, vooral niet, nu dat het voornaamste zintuig was waarop ik me verlaten moest.

Ik voelde me een beetje geschokt. Er waren een hele massa redenen aan te voeren om niet op deze voet verder te gaan. In de eerste plaats was het niet fair tegenover haar en in de tweede plaats was ik bezig mezelf in een onmogelijke positie te manoeuvreren, waarbij het elke minuut moeilijker zou worden me terug te trekken. Had ik ook maar een greintje discretie bezeten, dan had ik op dat moment onmiddellijk een einde aan het spel moeten maken. Maar ik deed dat niet. Het was zoiets als het oversteken van een rivier, bezaaid met glibberige rotsen; je zoekt behoedzaam je weg, wetend, dat je elk ogenblik tot aan je hals in het koude water kunt tuimelen, maar je moet wel verder, omdat de terugweg al even gevaarlijk is. Bovendien is het de enige manier om te weten te komen, wat er aan de overkant ligt. En wat ik thans vanaf mijn plaatsje midden in de rivier zien kon, was heel interessant.

(WORDT VERVOLGD)

AMIGOE VAN DE JEUGD

ZIJN WOORD GETROUW!

Zoals julie weet zijn de mohammedanen in Spanje lang de baas geweest. Eeuwen heeft het geduurd, eer ze er geheel uit verdreven waren en in die strijd zijn talloze gevechten geleverd, waarbij aan weerszijden evenveel dapperheid en edelmoedigheid aan de dag zijngelegd.

In een op de Moren(zo noemde men in Spanje de mohammedanen) veroverde vesting voerde een Castiliaans edelman, ridder Baldez, het bevel. Hij ondernam van hieruit krijgstochten in het omliggende land. Op zekere dag kwam een afdeling van zijn ruiters van zo'n tocht terug met een Moor, die ze gevangengenomen hadden. De gevangene was een jonge man, wiens hele voorkomen zijn prachtig paard en kostbare wapenrusting hem deden kennen als iemand van voorname afkomst. Op de vragen van ridder Baldez antwoordde hij, dat hij Amuda heette en Moors bevelhebber was. Hij scheen zeer bedroeft te zijn, want de tranen liepen hem over de wangen.

„Je valt me tegen," zei Baldez minachtend, „ik heb gehoord, dat je dapper gevochten hebt en nu sta je te huilen als een klein kind. Is dat zich gedragen als een man? Je weet toch dat voor een krijgsman elke dag de laatste kan zijn."

„Dat weet ik, heer," zei de Moor, „maar de oorzaak van mijn droefheid is een heel ander dan u denkt. Ik was, toen uw ruiters mij gevangennamen, op weg naar mijn jonge vrouw, die ik al meer dan een jaar niet gezien heb. Ik had haar door een bode laten weten, dat ik zou komen en nu zal ze vergeefs op me wachten. En die gedachte is verschrikkelyk voor my."

Baldez, die zelf vrouw en kinderen had, had met de Moor te doen. Hij dacht enige ogenblikken na en vroeg toen: „Hoe laat zou u van hieraf thuis kunnen zijn?"

„Als ik flink doorreed, tegen de avond."

„Nu, luister eens. U bevalt me en ik heb vertrouw u. En daarom

wil ik u toestaan uw echtgenote te bezoeken, als u mij op uw erewoord belooft, binnen tweemaal vierentwintig uren terug te zijn."

Amuda nam dit voorstel verheugd en dankbaar aan en nadat de ridder hem een vrijgeleide gegeven had, zodat hij geen gevaar liep onderweg aangehouden te worden, steeg hij te paard en vertrok.

Baldez rekende er vast op, dat de Moor woord zou houden. Wie beschrijft echter zijn verrassing, toen kort voordat de termijn verstreken was twee gevangenen zich bij hem aanmeldden: Amuda en een jonge, kostbaar geklede vrouw.

„Dit is mijn vrouw," zei de Moor. „Ze was het met me eens, dat ik mijn woord moest houden, maar wilde mijn lot delen en bij mij blijven, tot we tegen andere gevangenen worden uitgewisseld of tegen een losgeld worden vrijgelaten. Of, als het niet anders kan, samen in gevangenschap sterven."

„Geen dag langer zult ge in gevangenschap blijven!" zei Baldez. „Zoveel liefde, trouw en rechtschapenheid verdienen wel een andere beloning! Zonder losgeld schenk ik u de vrijheid. Nog heden kunt ge vertrekken."

De Moor en zijn vrouw konden geen woord vinden om de ridder voor deze onverwachte weldaad te danken. Daarna trok Amuda een prachtige gouden ring van zijn vinger en bood die Baldez aan. „Ontvang dit als een bewijs van onze dankbaarheid en hoogachting," zei hij. „Misschien kan hij u nog eens in moeilijke omstandigheden redden. We leven in een bewogen tijd."

Baldez beschouwde de ring, die kunstig bewerkt en met vreemde tekens versierd was.

„Ik dank u," zei hij, „en ik zal hem dragen als een aandenk aan onze kennismaking."

Daarna beval hij een dienaa zijn gasten spijs en drank voo te zetten en toen deze enige ti later vertrokken, was het a scheid allerhartelijkst.

Enige jaren waren verlopen. I oorlog was intussen met afwiss lend geluk gevoerd. Nu eens ha den de Moren, dan weer de Cas lianen de overhand gehad.

Op zekere dag leverde Amud die het thans tot aanvoerder v een legerafdeling had gebracht, Spanjaarden een slag, die met hu nederlaag eindigde.

Na de overwinning zat hij zijn tent, toen een onderbevelheb ber met een schitterende ring bi nenkwam.

„Heer," zei hij, „deze ring gr mij een Castiliaans ridder, die gc wond werd en gevangengenome. is. Hij verzocht mij hem aan u t brengen."

Onmiddellijk herkende Amud de ring.

„Breng mij dadelijk bij die ge vangene," zei hij.

Weinige minuten later was h bij ridder Baldez, die gewond o een veldbed lag. Dat was ee vreugde toen de beide mannen el kaar terugzagen! „Thans zal ik u vergelden, wat u voor mij en mijn vrouw gedaan hebt," zei de Moor

De wonden van Baldez bleken volgens de verklaring van een Moorse geneesheer niet gevaarlijk te zijn. Binnen enkele dagen zou de ridder geheel zijn hersteld. Tot zolang bleef hij de gast van Amuda, die natuurlijk wel zorgde, dat het hem aan niets ontbrak en hem daarna met de beste wensen zonder enig losgeld liet vertrekken.

Kort daarna werd een wapenstilstand gesloten, die voorlopig aan de vijandelijkheden een einde maakte. Daarvan maakte de Moor gebruik om ridder Baldez te bezoeken. En de vriendschap tussen de beide mannen heeft hun hele leven lang geduurd.

Van nichtje Marianne Tillemans.

DIE STOUTE PETER

„Ik brei voor popje Nelletje
Een snoezig wollen stelletje!
Ik ben benieuwd hoe dat haar staat!
't Is, geloof ik, wel de juiste maat."
Het poppenmaatje breide voort.
Ze had waarschijnlijk niet gehoord,
Dat Peter-poes de zwarte kat,
Onder haar stoel te draaien zat.
Want Peter loerde op de wol!
Wat vond hij dat e enfijne bol!
Hij slingerde wat met zijn staart.
En sprong er met een reuzenvaart
Op af, er mee de kamer door!
O, o, dat was verschrik'lijk, hoor!
Het hele kluwen door elkaar,
En Peter aan het springen maar!
Het poppenmoedertje riep kwaad
Naar Peter, wist zich haast geen raad.
Gelukkig kwam toen broertje Jan,
Die maakte gauw een eind er aan.
Hij pakte Peter bij z'n vel
En zei: „Zeg, deugniet, mag dat wel?
Vooruit, ga jij de gang maar op."
Dat was voor Peter wel een strop.
Maar zusje, die zo was gestoord,
Kon nu weer met haar breiwerk voort.
Hoewwel ze zuchtte: „O, wat naar,
Die kleertjes komen vast nooit klaar!"

KIEKEBOE

Achter kleine, donkere wolkjes
Speelt het maantje kiekeboe
Zie, — daar komt het weer eens kijken
En het lacht me guitig toe.
Kon in het maantje grijpen, hetis —
'k Trok het even aan zijn neus.

Van neefje Otmar Thijssen

Jan ving een grote snoek

(Vervolg)

II

Toen ze thuis kwamen, bibberde Jan van de kou. „Wat is er nu weer gebeurd?" vroeg moe. Toen moest Lies alles vertellen. Moe schrok er van. Ze sloeg de handen in elkaar.

„'t Is toch iets! 't Is toch iets!" zei ze. Juist kwam de buurvrouw binnen. „Dat is toch gelukkig, nog goed afgelopen met Jan, hé?" zei ze.

„Ja," zei moe 't is anders iets met die kinderen! Maar goed dat ze een goede Engelbewaarder hebben. Anders verongelukten ze allemaal. En onze wilde Jan heeft er wel twee nodig."

En heb je wel gehoord van dat kind van Jansen?" vroeg de buurvrouw.

„Neen," zei moe. „Wat is er mee?"

„'t Is in een ketel met kokend water gevallen. En helemaal verbrand. Toen de moeder het er uit haalde, leefde 't nog een beetje. Maar een half uurtje later was het al dood."

Is dat het kleine Lientje met die witte krulhaartjes?" vroeg Lies.

Ja, zei de buurvrouw. „'t Was vandaag juist twee jaar geworden.

O-o-o-oh! „zei Lies, dan verjaart het nu in de hemel."

III

De eerste nacht, dat Jan ziek was, deed ie niets dan dromen. Een van de dromen was erg mooi. Jan stond op de hoek van de straat. Het was midden in de nacht. De lucht stond vol blinkende sterretjes. En tussen al die sterretjes dreef de blanke maan. Wat was dat mooi. Opeens kwamen daar twee Engeltjes aan. Ze zweefden boven de grond. Heel zacht bewogen zij hun vleugeltjes.

Uit de andere straat kwamen ook Engeltjes. Ze groetten elkaar met de vleugeltjes. „Dag Broertjes ga julie ook naar Jezuke?" vroegen ze.

„Ja," zeiden de andere Engeltjes. We gaan Jezuke wat gezelschap houden. De mensen laten Hem 's nachts zo alleen." Jan liep met de Engeltjes mee. Toen ze bij de kerk kwamen zag ie van alle kanten Engeltjes aankomen. De kerk was vol licht, en de grote deuren stonden wagenwijd open. Daardoor vlogen al de Engeltjes naar binnen. En Jan ging ook mee. De lieve Jezus zweefde boven het altaar. Hij was hemels schoon en straalde als de zon. De Engeltjes gingen in een kring rondom Jezuke staan. Ze vouden hun vleugeltjes voor de ogen. En ze bogen voor Hem tot op de grond. Dag zoete Jezuke! Gegroet lief Jezuke. Dag zoete Lieve Vrouw! zeiden ze. Nu zag Jan pas dat de Lieve Vrouw ook bij was. Ze knikte alle Engeltjes vriendelijk toe. „Dag mijn Lieve knechjes" zei toen 't Kindje.

Maria knikte, en nu was het Engeltje weer getroost.

Toen maakte moe Jan ineens wakker. Ze stond voor z'n bedje met een kom melk.

Jan had er spijt van, dat zijn droom uit was. Hij had zo wel honderd jaar willen dromen.

(Wordt vervolgd)

Nichtje Ingrid Lichtenberg

IETS TE VLUG

Onderwijzer: „Deze morgen zal er maar een halve dag zijn".
Jantje: „Hoera! Mooi zo!"
Onderwijzer: „Stilte! DE andere helft hebben we vanmiddag".

Eric Beeldsnijder

KABOUTER SPILLEBEEN

Op een' grote paddestoel
Rood met witte stippen
Zit kabouter Spillebeen
heen en weer te wippen

Krak zei de paddestoel
en met een diepe zucht
viel kabouter Spillebeen
hoepla in de lucht.

Van nichtje: Aurelia Jimenez.

KOEKOEK

Ik ken een aardig vogeltje,
Het vliegt niet door de lucht,
Maar dikwijls komt het voor de dag,
En maakt dan veel gerucht.

En als het dan eens kijken komt,
Zijn kopje om de hoek,
Dan hoor je steeds het roepen van:
„Koekoek, koekoek, koekoek!"

Dat leuke kleine vogeltje,
Heeft o zo'n grappig thuis,
Het woont niet in een hoge boom,
Maar in een klokkenhuis.

Dat leuke kleine vogeltje,
Je weet, welk ik bedoel,
De koekoek in de koekoeksklok,
Heeft zelfs een nuttig doel.

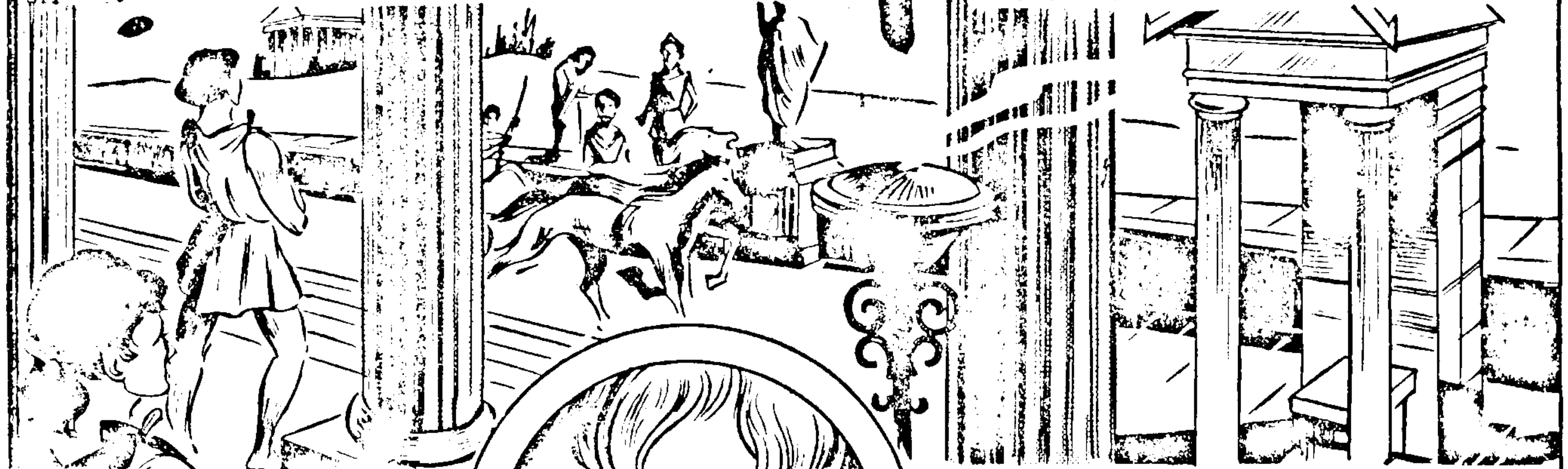
Dat vogeltje doet steeds zijn plicht,
Het zorgt er immers voor,
Dat niemand oit de tijd vergeet,
„Koeokek!", daar kom het, hoor.

J. Heiloo

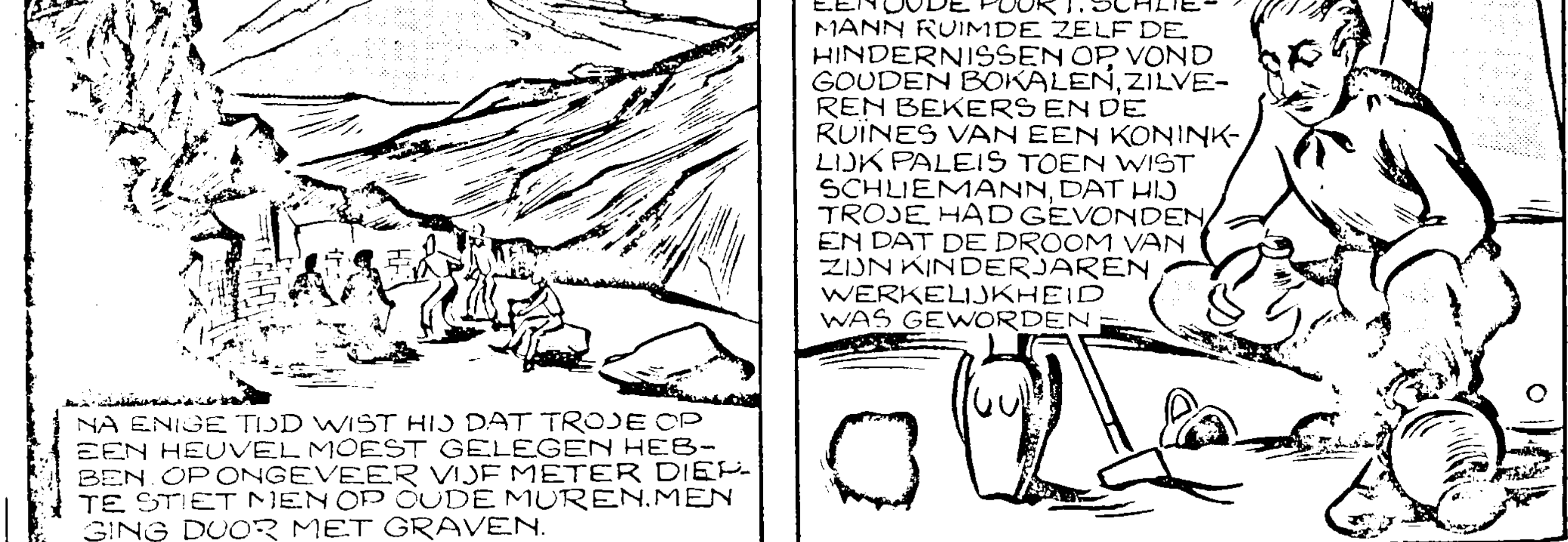
EVEN LACHEN

—He, man, wat doe je daar?
Ik? O, ik schrijf een brief naar mijn broer.
—Maar jij kunt toch niet schrijven?
O, dat geeft niets, mijn broer kan niet lezen!!!

Eric Beeldsnijder

De Domme Kobus

Kobus, meen je 't werkelijk? Heb je er goed over nagedacht?"

„Zeker, baas!" — Kobus legde zijn zaag neer en hij keek baas Verdonk ernstig aan. „Ik weet niet meer! Twintig jaar ben ik knecht bij u geweest en ik heb in die tijd heel wat geld gespaard. Ik heb er al lang naar verlangd om prettig en rustig te gaan leven, en die tijd is nú gekomen, hoor!"

Baas Verdonk keek zijn knecht lachend aan.

„Heb je dan heus zóveel geld, Kobus?"

„Ik heb een spaarbankboekje met meer dan tweeduizend gulden er op!"

Baas Verdonk moest weer lachen, of hij wilde of niet.

„Je hebt een aardig sommetje, hoor! Maar...... lang niet genoeg om er mee te kunnen doen, wat je denkt!"

Kobus begon óók te lachen.

„'t Zal best gaan, dát verzeker ik u!"

„Ik ben er toch lang niet zo zeker van!" zei baas Verdonk. „Maar weet je, wat ik wél zeker weet? Eer er een jaar is verlopen, zul je komen vragen of je weer bij mij mag terugkomen!"

Kobus schaterde het eensklaps uit.

„Terugkomen, zegt u, baas? Wat denkt u toch wel? Iemand, die zoveel geld heeft als ik, nee... die werkt niet meer!"

Kobus woonde in een klein en eenvoudig huisje, dat slechts een voorkamertje, 'n slaapvertrekje en een keukentje had.

„Dat nieuwe plafond is werkelijk aardig!" zei Kobus tevreden. „Het heeft wel drieëntachtig gulden gekost, maar dat is niets! Kijk, daar gaat buurman Prins! Hij moet eens even komen kijken, hoor!"

Kobus tikte tegen een van de kleine ruitjes. Hij wenkte, en buurman Prins stapte binnen.

Buurman Prins sloeg de handen in elkaar.

„Schitterend!" prees hij. „Maar ...... als ik jou was, nam ik nu nieuw behang óók!"

„Ja, dát zou aardig zijn!" lachte Kobus. „Ik ga dadelijk naar de behanger, zeg!"

Kobus haastte zich de deur uit, en twee dagen later prijkte het kamertje al met een prachtig en duur behang.

„Keurig!" vond buurman Prins, die wéér een kijkje mocht komen nemen. „En weet je, wat je nu moet kopen?"

„Nee...... wat?" vroeg Kobus 'n beetje verbaasd.

„Een nieuw vloerkleed!" zei buurman Prins. „Dat, wat je nú hebt, staát niet bij dat mooie behang!"

Die zelfde middag lag in het kamertje een prachtig, dik kleed, met wondermooie figuren in allerlei kleuren.

„Aardig, hè?" zei Kobus tegen Knop, zijn andere buurman, die natuurlijk óók eens mocht komen kijken.

„'t Is ongelofelijk mooi!" zei hij. „Maar... je hebt nu een nieuw plafond, keurig behang en een prachtig kleed... daar horen óók nieuwe meubels bij!"

„Daar heb ik warempel niet eens aan gedacht!" lachte Kobus.

De volgende morgen waren de meubels er al. Een tafel, stoelen, een spiegel en een prachtig dressoir. Kobus had er honderden guldens voor neergeteld.

„Wat beeldig!" lachte mevrouw Pronk, die aan de overkant woonde en nu op háár beurt eens even kwam zien. „Maar je zit zo alléén tussen al dat moois! Dat is erg ongezellig, vind je niet?"

„Ik kon wel eens visite vragen!" stemde Kobus toe.

„Maar dan mag je wel een mooi servies hebben, en een gebakstel en koekjesschalen en zo!" vond mevrouw Pronk. „En goede sigaren. En je moet beslist een nieuwe klok op je schoorsteen hebben. Dat oude wekkertje is afschuwelijk."

Kobus kócht een klok, met een ongelofelijk mooie bimbam-slag. En twee dagen later had hij al visite: buurman Prins, meneer Knop, mevrouw Pronk, neef Piet en nicht Annemietje.

„Je hebt een paleis, neef!" lachte nicht. „Alleen....., je moet andere ramen nemen, hoor Die kleine ruitjes staan zo gek!"

„Ja, Annemietje...... je hebt gelijk!" stemde Kobus toe.

Hij keek naar zijn mooie meubeltjes en de prachtige schalen vol heerlijke koekjes en allerlei gebak.

Wat heerlijk, dat ik zo'n massa geld heb! dacht hij vrolijk.

De volgende morgen kwam baas Verdonk. Hij zorgde voor nieuwe ramen — boven de gele en blauwe glaasjes in lood, en daar onder één prachtige, grote ruit.

„Keurig, Kobus!" prees neef Piet. „Alleen...... dat oude voordeurtje past niet bij die prachtige ramen hoor!"

„Ja, dat zie ik nu ook!" zei Kobus. Hij klopte eens op de zak van zijn jas, waar daar zat zijn spaarbankboekje in. „Ik ga dadelijk wéér naar baas Verdonk!"

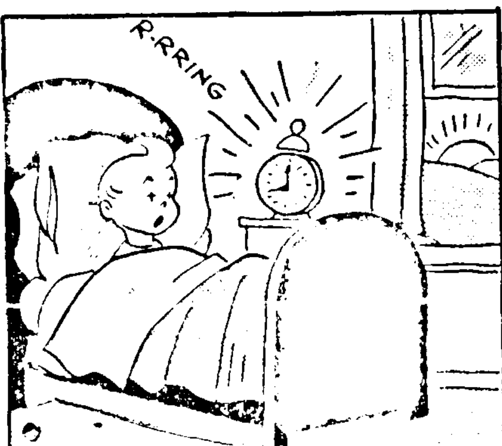
(Wordt vervolgd)

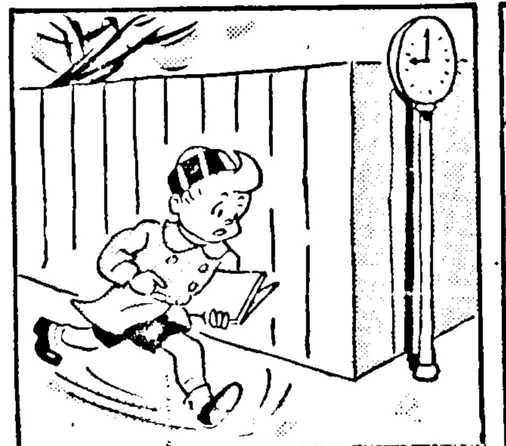
DE BLOEM.

Wat is er schoner dan de bloem?
Die op het toppunt van haar roem
te bloeien staat in volle pracht.
Haar kelk sluit heel lief en zacht?

Wat is er schoner dan een bloem
met mooie zachte kleuren?
Die in een veld of in een tuin
zo heerlijk staat te geuren?
En als zij dan is uitgebloeid, dan
werpt ze nieuwe zaadjes uit.
En 't andere jaar staat weer een
bloem met tere groene blaadjes

Van: nichtje Lenny Arron.

Dr. Magda Klompé: idealisme gepaard aan intelligentie

Den Haag. — Het zo moeizaam geformeerde kabinet is uit een politieke nood geboren en het loopt het gevaar een fantasieloze herhaling te worden van het vorige, waardoor zich weinig nieuwe mogelijkheden zouden kunnen voordoen. Politieke waarnemers, die daar bezorgd over zijn, zijn echter allen enthousiast over één originele primeur: het kabinet bezit voor het eerst een vrouw in zijn midden. Toen zij vrijdag voor het eerst met twaalf mannen om de ministerstafel plaats nam voor een overzicht van wat er in de komende vier jaar te doen zal zijn, stonden er anjers en fresia's van de minister-president op haar plaats. Een charmante geste en een voortreffelijk begin voor de vrouw, die zich wat vreemd moet hebben gevoeld bij het betreden van dit politieke strijdperk. Marga Klompé had de dag tevoren een eerste gesprek met dr Drees gevoerd, waaruit reeds was gebleken, dat zij weet wat zij wil, ook als minister. De twaalf heren zullen daar nog wel eens meer iets van bemerken.

Overgang naar politiek een natuurlijke zaak

Dr Marga Klompé was steeds een energiek Kamerlid, onverschrokken in het debat. Zij wist op interrupties een raak antwoord te geven en heeft het met menige minister aan de stok gehad, die door haar aandringen zich nader moest verklaren of toegeven. De debatten over de Europese integratie vooral kregen een interessant aspekt, wanneer zij daaraan deelnam.

Zij was daarbij steeds vervuld van idealisme. Te veel idealisme voor de nuchtere politieke werkelijkheid? Een vrouw voert de politieke strijd op andere wijze dan de man, bij voorbaat charmanter, maar in dit geval met evenveel overredingskracht en intelligentie.

De beste politici zijn zij, die het breedst ontwikkeld zijn. Marga Klompé heeft wat dat betreft veel voor. Zij heeft een zeer brede en ruime belangstelling en een goede kijk op mensen en hun eigenaardigheden. Met iedereen, ook in de Kamer, kon zij uitstekend overweg. Zij heeft zestien jaar lang les gegeven en meer dan dat: zij gaf werkelijk leiding aan jonge mensen, zoals een van haar leerlingen getuigde. En zij hielp bij de oplossing van heel wat meer dan lastige natuur- en scheikundige vraagstukken.

De overgang naar de politiek was voor haar een natuurlijke zaak, omdat zij zo bijzonder maatschappelijk is ingesteld, zo vertrouwde een van haar vriendinnen ons toe. Reeds kort na de oprichting in 1939 van de vrouwelijke vrijwillige hulp in Arnhem, werd het voor velen duidelijk, dat Marga Klompé een bijzonder flinke vrouw was. De eerste krijgsgevangenen en gewonden, die in de meidagen van 1940 hulp nodig hadden, heeft zij mede helpen verzorgen. In het zwaar gebombardeerde Wageningen heeft zij dag en nacht gewerkt om overal hulp te bieden. Het gouden kruis van verdienste van het Rode Kruis heeft zij dus wel verdiend. Dat alles was nog tijdens haar studies aan de universiteit van Utrecht, die in 1941 en 1942 bekroond werden met doctoraten in de schei- en natuurkunde. De jaren daarvoor en daarna gaf zij lessen aan het Nijmeegse Mater Dei-lyceum. Haar drie zusters, van wie er een een hoge positie heeft bij de AKU, de andere verpleegster is en de derde als religieuze in een contemplatieve orde is ingetreden, weten, dat zij al heel jong mee hielp aanpakken in het gezin, mede om de studie van haar broer en zusters mogelijk te maken.

Haar werk als lid van de delegatie bij de Verenigde Naties en in de parlementen van de Raad van Europa en de Europese Gemeenschap voor Kolen en Staal is eveneens een bewijs van haar energie geweest. Zij weet door grote politieke ervaring wat geschreven wetten en traktaten zijn, maar het gaat om de verwezenlijking van dat alles, het gaat om de mensen en hun leed zelf, zo antwoordt zij op de vraag, hoe het mogelijk is van internationale politiek naar maatschappelijk werk over te stappen.

Men kan terecht in de leiding over dit departement, die haar thans is toevertrouwd, een bekroning van haar politieke werk zien.

Zusters van Schijndel

(Vervolg van pag 1.)

de Scharloozijde. In 1934 werden vier nieuwe klaslokalen gebouwd voor de B-school aan de Ooststraat, hoek Scharloo; deze werden echter in 1938 in gebruik genomen door de inmiddels tot Mulo verheven St Jozefschool, zodat deze nu 22 leslokalen telde.

In de B-school was destijds ook de kleuterschool ondergebracht. De twee kleuterklassen werden echter in 1935 en '37 successievelijk overgebracht naar lokaliteiten in de oude Club di San Hosé. In 1939 werd ook een eerste klas van de leerschool overgheveld naar de Club en een kleuterklas verhuisde naar een garage. In 1940 en '41 werd de ene klas na de andere in een noodlokaal gestopt (gewezen paardenstallen en tuighuizen). Pas in 1947 kon begonnen worden met de nieuwbouw van een B-school aan de overzijde van de Scharlooweg; vanaf haar voltooiing in april 1948 droeg deze school voortaan de officiële naam St Aloysiusschool en werd niet meer uitsluitend de B-school genoemd. Op 12 april verhuisden 3e klassen en op maandag 3 mei nogmaals drie. De verhuizing had plaats met enige feestelijkheid; zingend en met vlaggetjes zwaaiend trokken de kinderen in optocht naar het nieuwe gebouw. De paardenstallen stonden nu ontruimd. Op de feestdag van de H. Imelda, 13 mei 1943, werd begonnen met de bouw van de St Imelda Kleuterschool, die op 13 december van dat zelfde jaar kon worden ingewijd door Mgr. P. I. Verriet met assistentie van Pastoor C. van der Looy en Pater A. de Valk.

In dat zelfde jaar werd ook de Meisjesmulo (St Jozefschool) aan de Scharlooweg gerestaureerd en van een verdieping voorzien. De oude B-school en eerlijk gezegd ook het oude Zustershuis, vroegen er nu om, te mogen vallen onder slopershanden. De scholen waren zo groot geworden en de speelplaats was zo klein, dat hier dringend gevraagd werd om betere verhoudingen.

Monseigneur Lorenzo Perosi in Vatikaanstad overleden

Befaamd componist van kerkmuziek

Rome. — Mgr Lorenzo Perosi, de wereldberoemde componist van kerkmuziek, is op 83-jarige leeftijd in Vatikaanstad overleden. Perosi was 59 jaar lang de leider van het koor van de Sixtijnse kapel. Hij was een persoonlijk vriend van Z.H. Paus Pius XII.

Reeds enige weken leed mgr Perosi aan een verlamming van benen en armen als gevolg van stoornissen in de bloedsomloop in de hersenen. Tot het einde toe bleef hij echter volkomen in het bezit van zijn geestelijke vermogens.

Perosi werd op 20 december 1872 in Tortona geboren. Hij werd beschouwd als de grootste autoriteit op het gebied der kerkmuziek en een vooraanstaand componist. Hij was erevoorzitter van de commissie voor kerkmuziek ten Vatikane. Hij had gestudeerd aan het conservatorium te Milaan en de Domchorschule in Regensburg.

Perosi werd in 1894 op 22-jarige leeftijd leider van het koor van de kathedraal van San Marco. In hetzelfde jaar ontving hij de priesterwijding.

Beroemd zijn van hem geworden zijn oratoria „de Lijdensweg van Christus", „de Transfiguratie", „de Opstanding van Lazarus".

In 1898 werd hij tweede koorleider in de Sixtijnse Kapel, vier jaar later werd hij voor zijn leven als koorleider daar aangesteld.

Perosi's stijl bracht een omwenteling in de Italiaanse kerkmuziek teweeg, door een einde te maken aan de opera-stijl en terug te keren tot de stijl van de 17e eeuwse componist Giacomo Carissiria een belangrijkerol. De componist gebruikt zeer zelden de polyfonie, alleen in fuga's in de finales. De oratoria zijn alle op de Latijnse tekst van het evangelie gebaseerd.

Andere werken zijn: de oratoria „De wederopstanding van Christus", „De geboorte van de Verlosser", „De intocht van Jezus in Jeruzalem", symfonische gedichten „Moses" en „Laatste oordeel", 11 psalmen, 30 missen (o.a. voor het overlijden van Marconi en voor de canonisatie van Don Giovanni Bosco). In 1939 componeerde Perosi een „Oremus", dat werd uitgevoerd bij de kroning van Paus Pius XII.

Vijf jaar na overlijden

Boeiende biografie van Dr. Anton Philips

(Van een correspondent in Nederland)

De moderne levensbeschrijving heeft een wel heel ongelijke belangstelling getoond voor de figuren, die op het wereldtoneel naar voren zijn getreden. Overtalrijk zijn biografieën van kunstenaars en geleerden, talrijk van staatslieden, militairen of ontdekkingsreizigers, schaars die van grote ondernemers.

Van de hand van prof. P. J. Bouman is thans verschenen „Anton Phi- uitgave van J. M. Meulenkamp, Nederland. Het tekent op voortreffelijke wijze de groei van het moderne grootbedrijf, waarin de invloed van de creatieve mens in de technisch-economische ontwikkeling groter is dan menigeen vermoedt. Persoon en werk van een der grootste ondernemers weet prof. P. J. Bouman op eenvoudige en duidelijke wijze te schetsen.

DR. A. PHILIPS

Anton Philips, in de zeventiger jaren geboren in het rustige Zaltbommel. Leerling, zonder veel interesse, van de Bommelse H.B.S. Leerling van de Amsterdamse Openbare Handelsschool, met interesse. Voor Amsterdam. Als volontair in effecten werkzaam te Amsterdam, waar zijn vrijmoedig optreden, vindingrijkheid en slagvaardigheid bij oudere beursbezoekers zo nu en dan wel enige ontstemming verwekten. De meer opwindende gang van zaken aan de Londense beurs, waar hij zijn verdere leertijd doorbracht, trok hem meer aan.

Dan, de grote ommekeer. Bij broer Gerard gingen de zaken slecht. Het kapitaal van zijn gloeilampenfabriekje teerde in. Een verkooppoging sprong af op een te laag bod en de zaak moest voortgezet.

Aan de twintigjarige Anton was het om onder leiding van zijn 16 jaar oudere broer de zaak uit een benarde toestand te helpen opheffen en winstgevend te maken. Het avontuur en het sportieve element daarin lokte Hij leerde het bedrijf kennen, bezocht afnemers en boekte zijn eerste order bij de Goudsche Stearine Kaarsenfabriek.

De verkoopprijs lag door de grote concurrentie in het bijzonder van de Duitse A.E.G., die reeds een produktie van meer dan een miljoen stuks haalde, meer dan de helft onder de kostprijs. Anton Philips ondernam reizen naar Duitsland en verkocht. Daarna reizen naar Rusland, naar Spanje, naar Italië. De concurrentiestrijd nam in hevigheid toe, maar de sympathieke jonge Hollander bracht orders mee naar huis. Nieuwe technici werden in dienst genomen, efficiënter machines in gebruik gesteld. De omzet steeg en bleef stijgen. Het bedrijf werd winstgevend. De eerste mijlpaal was bereikt.

Met de grote Duitse concerns wist Anton Philips tot een verkoopsyndicaat te komen. Met Amerikaanse firma's werden octrooiovereenkomsten gesloten. Met grote durf en inzicht zette hij, toen in de eerste wereldoorlog de in voer van argongas en glasballons stagneerde, de bouw van een glasfabriek door. Een van de vele toeleveringsbedrijven, waar het concern in latere jaren over kon beschikken. De getrokken draadlamp kwam op de markt, gevolgd door de half-mat lamp.

In 1922 volgde na het aftreden van zijn broer de benoeming tot algemeen directeur. Jaren van weergaloze ekpansie volgden. De sprong naar eerst de bouw van radio-onderdelen, daarna naar radio's werd gewaagd. In enorme series kwamen de toestellen van de lopende band. Philipslampen gingen over de gehele wereld. In 1927 10.000, in 1929 20.000 werknemers. De radioverbindingen met de Oost en de West kwamen tot stand.

Aan het hoofd van en temidden van het bedrijf stond dr. Anton Philips, doctor honoris causa in de economische wetenschappen. Rusteloze plannenmaker met een heftig temperament. Daarbij humaan, getuige zijn grote belangstelling en directe bemoeienissen met de sociale verzorging van zijn mensen en de maatregelen ten bate van zijn personeel bij de grote malaise in de dertiger jaren toen ook het Philips-concern met zeer veel moeilijkheden te kampen had. Zijn belangstelling bleef, ook toen het bedrijf uitgegroeid was tot een ingewikkelde organisatie, uitgaan naar de medewerkers van het eerste uur. Ontspanning gaven hem zijn liefde voor natuur en kunst.

Na de malaise, het met kracht voortgezette wetenschappelijk onderzoek. Verschillende nieuwe artikelen kwamen in produktie. Zowel nationale als internationale decentralisatie werden steeds verder doorgevoerd. Een ongekend aantal werknemers was in dienst.

In 1939 legde dr. Anton Philips de leiding van het concern neer. Voortaan zou hij belangen van de vennootschap behartigen als president- en gedelegeerd commissaris, hetgeen in de moeilijke jaren tijdens de 2e wereldoorlog in Amerika en daarna in Eindhoven veel van zijn krachten heeft gevergd.

Argentinie verwacht onlusten

Buenos Aires. — De Argentijnse politie en militairen in de provincie Buenos Aires, waaronder de voorsteden van de stad Buenos Aires, zijn geconsigneerd met het oog op eventuele Peronistische onlusten vandaag. De viering van de 17e oktober, die tijdens het bewind van Perón tot nationale feestdag werd verheven, wordt sinds de revolutie tegengegaan.

Plaatselijke persbureau's meldden gisteren, dat een onbepaald aantal arrestaties zou zijn verricht onder arbeiders, die vlugschriften verspreidden, waarin werd aangespoord tot een algemene staking.

President Aramburu heeft vandaag zijn ambtsbezigheden hervat. Hij heeft vier dagen het bed gehouden wegens een aanval van influenza.

Geestelijken uit Siberie vrijgelaten

Parijs. — Het Franse katholieke dagblad „La Croix" bericht, dat mgr Ramanauskas, hulpbisschop van Telsiai op de terugweg van Siberië naar Litauen is. Met hem zijn nog 102 priesters uit de kampen van Siberië vrijgelaten en naar hun vaderland teruggekeerd.

Mgr Ramanauskas werd in 1946 door de geheime politie gearresteerd en naar Siberië getransporteerd. Hij zou momenteel onder bewaking leven in een dorpje van het diocees van Vilkaviskis. Daar zou hij goed verzorgd worden en langzaam herstellen van de ontberingen, die hij ondergaan heeft. De verblijfplaats van de 102 priesters blijft geheim. Volgens de politie, die een zeer onduidelijke foto van de groep heeft laten publiceren, vertoeven ook zij in een verzorgingscentrum „om van de vermoeienis van de reis bij te komen".

Het staat vast, dat deze terugkeer te danken is aan de hardnekkige houding der Litause katholieken, die eisten, dat hun priesters zouden mogen terugkomen.

New Yorkse Beurs

New York. — Als gevolg van de Suez-kanaal-situatie en de binnenlandse politieke onzekerheden, alsmede van de krapte op de kapitaals markt, ondergingen de noteringen op de NY-effectenbeurs opnieuw een daling.

De beurs sloot onregelmatig lager en nauwelijks prijshoudend.

Aantal verhandelde fondsen 1136; hoger 354; lager 521; onveranderd 251. Aandelenomzet 1.580.000; obligatieomzet $ 2.955.000.

Amer. Tel and Tel	169 3/4
Anaconda Comp.	78 5/8
Bethlehem Steel	168
Dupont de Nemours	198
Gen. Electric	59 3/4
Gen. Motors	47 3/4
Intern. Tel and Tel	32 1/4
Kon. Petr. Mij	106 3/4
Shell Oil	78
Standard Oil of N. Y.	54 5/8
U.S. Steel	68 5/8
Canadian Pacific	34
Intern. Nickel	103 5/8

Beurs Caracas

Centro Simon Bolivar 1a emision	99
5a emisión	96
6a emisión	96
7a emisión	94,50
8a emisión	96
Auto-Ven ordinarias	16
Auto-Ven preferidas	87
Banco Caracas derechos de cupon	350
Banco Unión total pagado	1.100
Banco Venezuela	2.230
Barvensa acciones nuevas	15
Barvensa acciones viejas	16.25
Cauchos General ordinarias	300
Celanese ordinarias	8
Celanese preferidas	600
Cemento Carabobo	340
Cerveceria La Llanera	9
Cervecera Nacional	89
Creole Petroleum Corp.	305
Electricidad Caracas serie C	99
Embotelladora Z Coca-Cola	186
Envases Venezolanos	186
Hotel del Lago (acciones)	1.400
Inmuebles Caracas	162
Inuvenca participaciones	113
Inversora 50% pagado	5.50
Inverdica	13,50
Luz Electrica Venezuela acciones	90
Perforación ordinarias	20
Rovenca comunes nuevas	26
Rovenca comunes viejas	29
Rovenca preferidas nuevas	84
Servicios Hydrocarb	8.45
Ven-Aruba 40% pagado	40
Venepal 60% pagado	80
Venezolana de Cemento	295
Oficenca preferidas	1.000
Electricidad Caracas	166

ARUBA

RCA-Cayenne: 6 — 2

Paramaribo. — Gisteravond speelde in het Suriname-stadion de kampioensclub van Aruba R.C.A. tegen het nationale elftal van Frans Guyana. De wedstrijd werd door de Arubanen met 6—2 gewonnen (rust: 1—1)

Maakten Hecht en Hall een afspraak?

Hamburg. — De Amerikaanse boksmanager Fred Kirsch heeft bij de kriminele rechtbank te Hamburg een zaak aanhangig gemaakt tegen de promotor van de wedstrijd tussen de Duitser Hecht en de Amerikaan Hall op 16 september. Volgens Kirsch was tussen de betrokkenen tevoren besproken, dat Hecht de partij op punten zou winnen. Kirsch zou reeds twee weken vóór de wedstrijd de president van de New Yorkse bokscommissie op de hoogte hebben gesteld van deze afspraak en ook zou hij later de voorzitter van de Duitse boksbond ervan verwittigd hebben, dat tussen de managers van Hecht en van Hall overeengekomen was, dat Hall de wedstrijd zou verliezen.

Volgens de Berlijnse promotor Goettert, die de wedstrijd organiseerde, zijn de verklaringen van Kirsch "louter verzinsels".

Amsterdamse Beurs

Kon. Olie aandelen	816 1/2
Unilever cert. v. aand.	405 5/8
Philips aandelen	282 3/8
Philips pref.	168 1/2
AKU aandelen	237
Ned. Scheepv. Unie aand.	167
KNSM aandelen	178
KPM aandelen	158
Ned. Handel Mij cert.	187
Nat. Handelsbank aand.	113 1/8
Escomptobank aand.	n.g.
HVA aandelen	96 1/2
Amsterdam Rubber aand.	74
Ver. Deli Mijen	205 1/8
Aniem Nat. Bezit	57
3% dollar oblig. Ned. '47	93 7/8
3% Nederl. '47 (obl.)	91 1/16
Holland-Am. Lijn aand.	194 1/4
Walvisvaart aand.	71 1/2
Amsterdamse Bank aand.	234 1/2
Holl. Bank Unie cert.	233 1/2
Billiton 2e rubriek	232 1/2
Billiton 1e rubriek	n.g.
Overzeese Gas Mij.	154
Borsumij aand.	n.g.
Lindeteves aand.	171
Royal Dutch Am. S. in $ 70.50 bieden	
Rott. Bank aand.	199
Curaçaose Handel Mij.	192 1/4
Wm. H. Muller & Co., nat. bezit	324

De markt werd gekarakteriseerd door grote inaktiviteit. Philips was vast, doch de overige internationale fondsen handhaafden zich goed. Kon. Olie noteerde 816. De schommelingen waren binnen nauwe grenzen. Er was vrijwel geen handel. Scheepvaart noteerde zwakker, in 't bijzonder de maatschappij der kanaalgebruikers. De kultuurondernemingen waren lusteloos. De guldensbeleggingen bleven onveranderd.

De koersgemiddelden:
Petroleum 290.97
Industrie 164.80
Scheepvaart 174.70
Banken 134.79
Ind. fondsen 104.83
Algemeen 214.63

Deelnemers aan Olympische spelen vinden Melbourne te ver

De uitzending wordt er te duur door gemaakt

Berichten, welke uit alle delen van de (sport-) wereld binnen komen, bewijzen er in steeds sterkere mate op, dat de Olympische Spelen alom grote moeilijkheden veroorzaken als gevolg van het feit, dat deze Spelen ditmaal op een zo moeilijk bereikbare, althans veraf gelegen, plaats als Melbourne werden gehouden. In het hoe en waarom zullen wij ons niet meer verdiepen. Wij stellen alleen vast, dat de Olympische Comité's van tientallen landen hebben te kampen met problemen, welke eigenlijk uitsluitend voortvloeien uit de grote bedragen, die zijn gemoeid met de afvaardiging van een enkele deelnemer en die men rondweg kan vaststellen op tienduizend gulden.

De afvaardiging wordt daardoor thans gewogen op een goudschaaltje en personen, die onder andere, meer normale omstandigheden zeker zouden zijn van verkiezing, krijgen nu een bericht thuis, dat zij onmogelijk in aanmerking kunnen komen.

Het geld, dat toch eigenlijk geen rol mag spelen bij Olympische Spelen, bepaalt nu in sterkere mate dan ooi te voren wie wel en wie niet mogen deelnemen. Dat leidt — en moet onherroepelijk leiden — tot recht- en onrechtvaardigheden, waarbij de laatste kategorie al heel gemakkelijk het grootst wordt, zonder dat men eigenlijk iemand een verwijt kan maken. Het geld brengt doorgaans velen in een dwangpositie en dat geldt nu evenzeer voor de Olympische Comité's, die soms bikkelhard moeten optreden, ofschoon zij zulks van huis uit in het geheel niet zijn en zelfs min of meer een hekel krijgen aan hun werkzaamheden en beslissingen.

Nederland maakt daarop geen uitzondering. In feite is het veeleer zelfs zo, dat de Nederlandse sportwereld in vergelijking met vele andere landen sterk in het nadeel is en nog meer dan wie ook moet woekeren met de beschikbare middelen. Het plafond ligt niet hoog. De middelen zijn bescheiden en het is daarom bijna vanzelfsprekend, dat de beslissingen van het Nederlands Olympische Comité kritiek uitlokken en zelfs zo links en rechts ontevredenheid wekken. En zulks des te meer, indien men verneemt, hoe gemakkelijk in sommige andere landen de problemen worden opgelost en een verkiezing wordt afgedwongen.

Weet men bijvoorbeeld, dat de voetbaltoto in Hongarije de gehele uitzending naar Melbourne bekostigt? Weet men, dat de Spaanse regering in het begin van dit jaar enige beslissingen nam ten aanzien van afvaardiging, afwijzende beschikkingen zelfs en dat nu zelfs een vijftigjarige met slechts één worp zich een weg heeft gebaand naar Australië? Het betreft een zekere José Erausquin.

Hij vernam onlangs, dat zijn landgenoot Salcedo een nieuwe methode had uitgevonden met betrekking tot het speerwerpen. Dat was weer echt een ei van Columbus. Nergens staat namelijk geschreven, hoe een speer moet worden geworpen, maar iedereen deed het in de gehele wereld op dezelfde manier. Salcedo echter probeerde het eens op een geheel andere manier. Hij nam geen aanloop, doch draaide zich tweemaal zo snel mogelijk om, waarna hij de speer losliet. Een aanzienlijke verbetering van het wereldrekord leverde deze „worp" op en dat bezorgde Salcedo meteen een reis naar Melbourne. Het bracht evenwel genoemde Erausquin, vijftig jaren oud, op de gedachte het ook eens te proberen en toen hij de speer wegslingerde, overtrof hij Salcedo met vele meters. Het gevolg is nu, dat ook hij naar Melbourne mag gaan en dat men daar volgende maand het wonderlijkste Olympische nummer speerwerpen te aanschouwen zal krijgen van alle tijden!

Met zulke wonderlijke voormeelden voor ogen vraagt menige Nederlandse sportman en sportvrouw zich af, wat hij of zij wel moet presteren

om een plaats in het vliegtuig naar Melbourne te veroveren. Er zijn er zelfs twee, die zich alleen maar afvragen, wat zij moeten doen om voor deelneming aan de Spelen te worden uitverkoren. Die twee heten Wim de Vreng en Rikus Teters. Een zwemmer en een bokser, die zichzelf met het oog op de hoge kosten weinig of geen kans gaven te worden uitverkoren, ofschoon zij op hun gebied tot de „top" behoren in eigen land. Hun redenering was zo ongeveer deze: „als de Spelen dichterbij huis waren, zouden wij stellig worden gekozen. Nu is de kans gering, maar wij kunnen proberen het NOC de kosten te besparen".

Deze redenering bracht hen er toe als werkend passagier de overtocht naar Djakarta te volbrengen. Vandaar reisden zij op dezelfde manier naar Freemantle en tenslotte bereikten zij liftend Melbourne. Twee jonge kerels met pit en doorzettingsvermogen derhalve, want moeilijkheden bleven hun geenszins bespaard. Te Melbourne gingen zij aan het werk om de kost te verdienen en al hun vrije tijd besteedden zij voor de training, waarvoor zij gedurende de reis geen gelegenheid hadden.

Pierre de Coubertin, de stichter van de Olympische Spelen, zou zeker met welgevallen deze twee jonge, ondernemende kerels hebben gadegeslagen. Als men spreekt over amateurisme, dan mogen in elk geval die twee jongens hun vinger opsteken. Voor het Olympische ideaal hadden zij meer over dan wie van alle deelnemers(sters) ook, doch het ziet er naar uit, dat zij straks buiten de poorten van het Stadion zullen moeten blijven, als „de jeugd aller landen" met bazuingeschal wordt verzameld.

Zonder meer toegeven zou het NOC bij volgende gelegenheden in een uiterst moeilijke positie brengen. Dat moet iedereen erkennen. Maar anderzijds zou toch iedereen het toejuichen, indien die twee jongens werden beloond voor hun doorzettingsvermogen, dat wel Olympisch mag heten. De Vreng moet evenwel te Melbourne bij een selectiewedstrijd een tijd maken over de 100 meter borstcrawl, die ver beneden het Nederlands rekord ligt en daarom vrijwel onbereikbaar voor hem is en het verzoek van de Boksbond, deze Teters voor de wedstrijden in te schrijven, heeft het NOC terzijde gelegd. Het NOC zou immers de terugreis voor zijn rekening moeten nemen, indien het beiden zou opnemen in de ploeg!

Nu moeten straks twee teleurgestelde jonge knapen toekijken, als hun landgenoten het stadion binnengaan en na afloop van de Spelen moeten zij maar zien, dat zij op eigen gelegenheid het vaderland weer bereiken.

Rechtvaardig? Onrechtvaardig? Het is heel moeilijk zulks te beoordelen.

Het woord onrechtvaardig heeft ook Geertje Wielema gebruikt. Zij hervatte in het voorjaar de training na een afwezigheid van verscheidene maanden. De rugslag is haar specialiteit en zij wilde proberen voor dat nummer een verkiezing te forceren. Zij geraakte vrij snel weer tot de vaderlandse topklasse, niet alleen op de rugslag, maar ook op de borstcrawl en zij kwam in de trainingsploeg. Zij moest zich gereed houden voor Melbourne en onderging de nodige inentingen. Dat geschiedde echter op een wel zeer ongelegen gebruik, want er werden selectiewedstrijden gehouden.

Vierde werd Geertje op de rugslag, o.a. achter Lenie de Nijs, die evenwel nog niet was ingeënt en waarvan dus ook niet de terugslag ondervond. Samen met Joke de Korte en Jopie van Alphen werd Lenie echter aangewezen voor de Olympische rugslag en Geertje kwam alleen in de estafetteploeg 4 x 100 meter borstcrawl. Zij wees de sportcommissie van de Zwembond op het feit, dat de omstandigheden voor alle deelneemsters aan de selectiewedstrijden niet dezelfde waren en vroeg om een nieuwe selectie. Deze werd echter afgewezen, maar nu heeft Geertje zich gewend tot het NOC en daar schijnt men wel oren te hebben voor haar motieven, ofschoon ingrijpen van deze zijde ongetwijfeld het bestuur van de Zwembond op zijn achterste benen zal zetten.

Problemen. Allemaal problemen, die er niet zouden zijn, indien de Spelen dichter bij huis werden gehouden, omdat nu tal van bijkomstigheden zo'n voorname rol spelen. Zo is het ook met de wereldkampioen wielrennen Frans Mahn. Zijn gehele seizoen was afgestemd op Melbourne en hij overtuigde met zijn wereldtitel te Kopenhagen het NOC van de noodzaak ook wielrenners af te vaardigen. Toen hij echter werd gekozen, moest hij de beruchte verklaring tekenen, dat hij na de Spelen nog een jaar amateur zou blijven. Hij was eerlijk en weigerde, omdat hij het voornemen heeft volgend jaar naar de beroepsklasse over te gaan. In zijn plaats werd aangewezen Van Steenvoorden, die aanvankelijk reserve was en nu een definitieve toezegging kreeg. Nadien echter verviel de eis van het IOC en verviel derhalve ook het motief om Mahn thuis te laten. De wereldkampioen kwam in aanmerking voor afvaardiging en hij wilde daarvan ook wel degelijk gebruik maken. KNWU en NOC weigerden hun besluit te herroepen, doch er was tenslotte geen enkel steekhoudend argument aan te voeren, op grond waarvan men Mahn kon thuis laten. Hij zal thans inderdaad deel uitmaken van de wielerploeg, maar dat heeft weer tot gevolg, dat Van Steenvoorden opnieuw reserve is geworden niet mee mag.

Rechtvaardig? Onrechtvaardig? Het lijkt onmogelijk Olympische Spelen zo ver weg te organiseren zonder dat er op het noordelijke halfrond onrechtvaardigheden gebeuren.

Het Westduitse hockey-elftal won anderhalf jaar geleden te Brussel het Europese landentoernooi. Het verloor nadien weliswaar van Engeland en Nederland, maar het mag zich toch de derde ploeg van Europa noemen en rekende er daarom op te worden afgevaardigd. Er werd ijverig geoefend en de spelers getroostten zich gedurende vele maanden vele opofferingen, maar plotseling bepaalde het Olympische Comité, dat de ploeg niet in aanmerking kon komen bij gebrek aan financiële middelen. Maar de vijftigjarige Spanjaard Erausquin, die slechts één keer de speer wegslingerde, gaat wèl..........

B. M. Schilperoort

Basketballwedstrijden in J.P.F.-sportpark

Slecht spelend DRAGONS verliest van Lightning

S.D.L. wint met 51—33 van Jong Curacao

Willemstad. — De basketball-wedstrijd tussen Lightning en Dragons in het J.P.F.-sportpark gisteravond gespeeld, is met duidelijke cijfers door eerstgenoemde club gewonnen en wel met 53-23. Reeds bij de aanvang was het aan te zien, dat Lightning alles op alles zette om zijn rivaal een geduchte klap toe te brengen. Dit is dan ook gelukt. Het agressief spel bracht veel verwarring in de gelederen van Dragons.

De Lightning-jongens echter werden des te enthousiaster bij het falen van hun tegenstanders en de toegepaste taktiek bleek goed te werken. Iedere bal door Lightning geworpen werd omgezet in doelpunten. Dragons was minder gelukkig en liet de kansen onbenut. Hoe Lieuw Choy zich ook uitsloofde het gelukte de „teamman" niet de score te openen voor zijn club. Op een gegeven moment was de stand al 16-0 voor Lightning. Lieuw maakte toen de eerste punten voor Dragons. Aangemoedigd door de grote voorsprong, voerde Lightning de punten op, terwijl Dragons voor de zoveelste maal de korf miste. Bij de rust was de stand 21-6 in het voordeel van Lightning.

Na de rust opende Dragons met een waar offensief, doch doordat Rens goed in de gaten werd gehouden, gebeurde er niets. Het afdekken en doorgeven bij Lightning was prima. Wij geven toe dat Dragons verschillende malen pech had bij de korf. Zelfs vrije worpen werden deels of geheel niet benut en het spel wilde maar niet vlotten. Het was tegen het einde alsof Dragons helemaal niet aan te pas kwam. De verdediging was zwak en deze vertoonde bovendien te veel „gaten".

De score liep op 3-2, 5-3, 8-4, 11-7, 15-11, 21-11, 29-14 en bij ht cindsignaal was het 53-23 voor Lightning.

De topscorer van Lightning was Baank met 13 punten, terwijl het Valies was met 66 punten voor Dragons.

De andere wedstrijd tussen Jong Curaçao en SDL was ook een mooie. De punten gingen voor de rust gelijkelijk op en het was bij de rust 25-25. Dit maakte de wedstrijd spannender na de rust en het gelukte SDL door haar beter combineren en doelen de wedstrijd te winnen met 51-33. De topscorer was bij SDL de in vorm zijnde Grep met 10 punten, bij Jong Curaçao was het Labast met 9 punten.

Op donderdagavond 18 oktober spelen Huracan-Aquino en Athene-Sithoc.

Stratocruiser maakte noodlanding op oceaan

Met 24 passagiers en 7 bemanningsleden aan boord

Aan boord van de Stratocruiser van de Pan American World Airways, die wegens motorstoornis in de Stille Oceaan een noodlanding moest maken, bevonden zich 24 passagiers, onder wie drie kinderen en zes dames. De bemanning telde 7 koppen, onder wie 2 stewardessen. Het toestel cirkeld uren lang boven een weerschip alvorens de landing op zee te wagen. Het bevond zich op de laatste etappe van een wereldreis, waarbij tussenlandingen waren verricht te Karatsji, Hong Kong, Tokio en Honoloeloe, en zou de reis te San Francisco beëindigen.

Alle 31 inzittenden van het Amerikaanse lijntoestel zijn door een weerschip in de nabijheid opgepikt. Het toestel brak in tweeën, toen het op de kalme zee terecht kwam. Daarvoor had het drie uren rond gecirkeld om het daglicht af te wachten. Nog geen twintig minuten na de noodlanding waren alle inzittenden aan boord van het weerschip gehesen.

Moskou. — In de Sovjet-Unie wordt een 15-tal nieuwe geneesmiddelen voor hart- en zenuwziekten en nieuwe middelen tegen maagzweren, astma en kanker vervaardigd. Bijna de helft van de nieuwe geneesmiddelen wordt uit planten verkregen

Gevecht tussen regeringstroepen en opstandelingen in Honduras

Tegucigalpa. — In de provincie Santa Barbara in Honduras heeft zich dinsdag een treffen voorgedaan tussen regeringstroepen en een aantal opstandelingen tegen de regering van Lozano Dia. Een 20-tal rebellen zou gesneuveld zijn. In officiële kringen weigert men inlichtingen over deze zaak te verschaffen.

Bagdad. — Irak en het aangrenzende Engelse protectoraat Koeweit zijn overeengekomen inlichtingen uit te wisselen over petroleumaangelegenheden. Irak heeft in 1953 al een dergelijke afspraak met Saoedi-Arabië gemaakt.

V.S. helpen ieder slachtoffer van Jordaans-Israelische situatie

Washington. — De Verenigde Staten zullen elk slachtoffer van agressie in de Iraaks-Jordaans-Israelische situatie te hulp komen, zo heeft minister John Foster Dulles op een persconferentie meegedeeld. Een soortgelijke uitspraak van president Eisenhower, eerder dit jaar, dat de Verenigde Staten binnen de perken der constitutionele mogelijkheden hulp zouden verlenen, was nog steeds van kracht, aldus Dulles.

Ten aanzien van het Suezgeschil merkte Dulles op, dat de beginselen, die de vorige week door de Veiligheidsraad met algemene stemmen waren aanvaard met betrekking tot de vrije vaart door het kanaal, op alle scheepvaart van toepassing zijn, dus ook op die van Israël. Dulles vestigde ook de aandacht der verslaggevers op een persbericht uit Moskou, volgens hetwelk de eerste waarnemende minister-president van Rusland, Anastas L. Mikojan, een soortgelijke interpretatie van de zes beginselen gaf. Dulles stemde volledig in met deze zes beginselen voor een rechtvaardige en vreedzame oplossing van de Suezkanaalcrisis, die „indien zij doelmatig worden toegepast, tot stand zullen brengen hetgeen de belangrijkste gebruikers van het kanaal wilden". Het belangrijkste beginsel achtte Dulles dat principe, dat zegt, dat de functionering van het kanaal gescheiden zal zijn van de politiek van welk land ook.

Turkse en Griekse boot beschoten elkaar

Istanboel.— Nog dit jaar zal een nieuwe Turkse olieraffinaderij te Batman in bedrijf komen. De raffinaderij zal duizend ton ruwe olie per dag verwerken.

Inmiddels zijn in het gebied van Garzan nieuwe olielagen aangetoond over een lengte van bijna vijf mijl. Voorts worden exploratiewerkzaamheden verricht in het gebied van Reshan en te Kieradag en Kentalan.

Washington. — Eisenhower heeft de Amerikaanse regeringsbureaux opdracht gegeven zo snel mogelijk voort te gaan met het ontwerpen en bouwen van het eerste Amerikaanse door middel van kernergie voort te bewegen koopvaardijschip. Het Amerikaanse Congres heeft reeds toestemming gegeven voor de bouw van een atoomschip, dat een gecombineerd vaartuig zal zijn, dat ongeveer 100 passagiers zal kunnen vervoeren en een vrachtcapaciteit van 12.000 dwt zal krijgen.

Italianen kunnen het niet laten hun land nog mooier te maken

De Franciscanen in het klooster van San Damiano zetten de bloemenliefde van Sint-Franciscus voort.

Op alle oude muurtjes staan bloempotten vol felbloeiende bloemen

(Van een speciale correspondent)

Het is een groot gemis om in Italië te zijn en geen Italiaans te kennen. Met gebaren, een dictionaire en veritaliaansing van Franse woorden kan men zich natuurlijk wel verstaanbaar maken en in de steden, waar men op vreemdelingen is ingesteld, zijn de Italianen slim in het begrijpen van wat verlangd wordt. In de winkels schrijft men het bedrag aan lires, waarvoor de toerist koopt, op een papiertje, zodat verwarring uitgesloten is. Maar de telwoorden moet men zich toch wel eigen maken, ze zijn zo mooi zangerig. Het is heerlijk om „cento cinquanta" te zeggen, honderdvijftig (het bedrag, dat men op een eenvoudig terrasje neerlegt voor twee espresso's). Het landschap doet mee met de taal, zoals het alles beïnvloed. In een land met geaccidenteerde bodem en aan de horizon de tedere lijnen van de zachte welvingen der pastelkleurige heuvels, vloeit de taal melodieus uit de mond.

De olijven geven met hun wazige kruinen het glooiende Toscaanse landschap een oneindige tederheid

Zoals gezegd, met een woordenboekje, mimiek en vindingrijkheid komt men een heel eind, maar men legt geen contact. En in het 'dorado, waar wij in Fiesole logeerden, stammend uit de vijftiende eeuw en destijds bedoeld als rusthuis voor vermoeide bisschoppen, hadden wij zo graag eens willen praten met de Siciliaanse keukendonna over de heerlijke gerechten, die ze ons bereidde. Als de kranen weer droog stonden in huis, wat vóór achten en na vieren het geval was (sinds 1 juli had het niet meer geregend en water was gerantsoeneerd) en wij kwamen in de keuken om een kannetje drinkwater vragen, dan gebruikten wij de gelegenheid om de knappe, donkere vrouw een compliment te maken, maar met ons pover „bello" konden wij haar toch niet voldoende duidelijk maken, hoe wij genoten hadden van het vlees toebereid met roosmarijn en van de kostelijke schotel gestoofde kalebasechtige vruchten, iets komkommerachtigs.

Wij hadden ook een praatje willen maken met de oude tuinman, die elke ochtend een grote mand vol vers geplukte druiven uit de moestuin naar de keuken bracht. Als hij goed in zijn humeur was waren de trossen aan het dessert heerlijk zoet, maar als hij niet best gestemd was en stuurs keek onder zijn zonnehoed, dan was de pluk navenant en had hij de rijpste laten hangen.

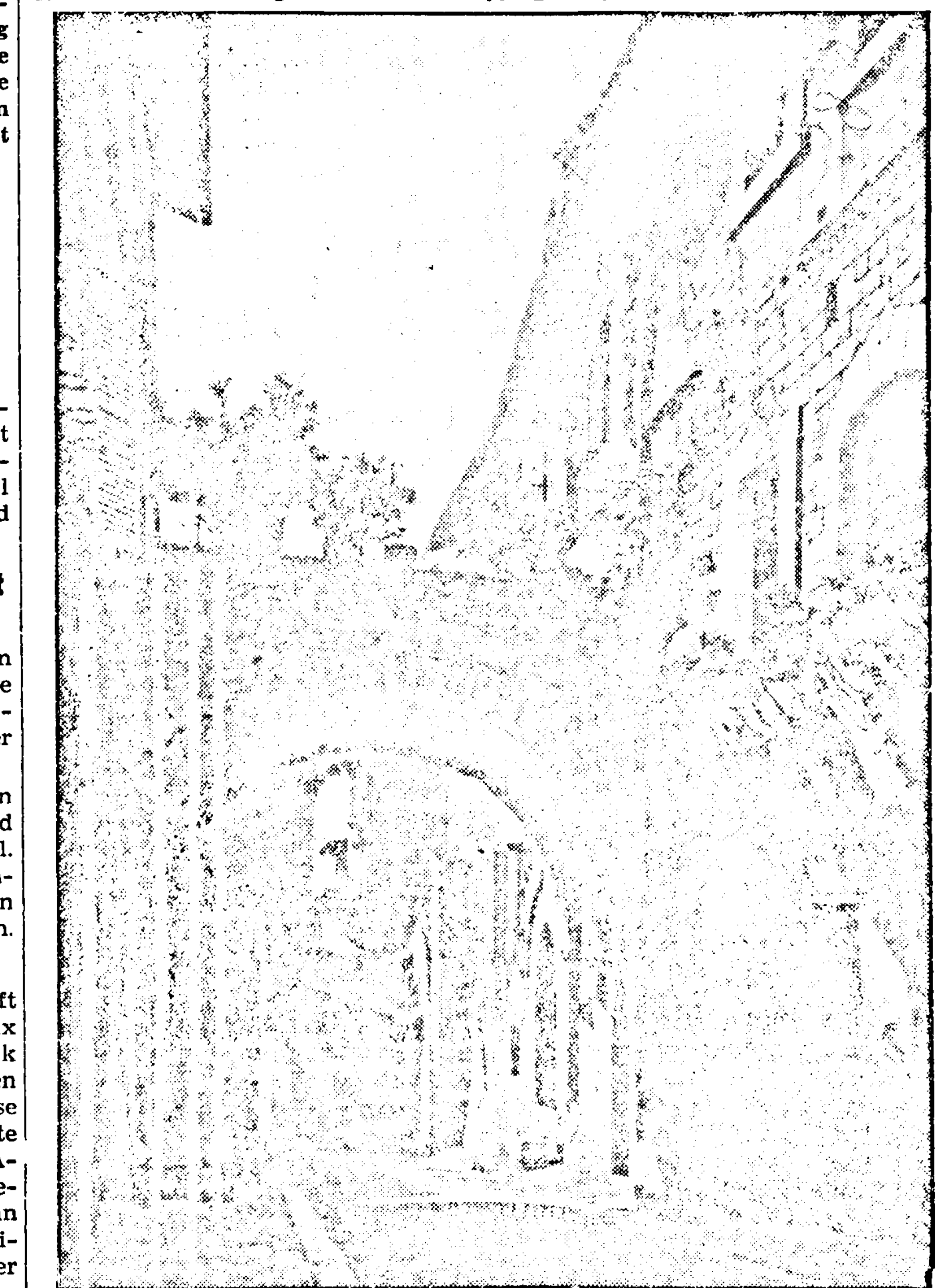
We hadden met hem willen praten over de tomaten, die hier in de warme grond en gekoesterd door de zon, voor hun plezier groeien en die soms grotesk zijn uitgedijd bijna als pompoenen en soms langwerpig zijn en dan „pomodoro" heten. En wij hadden hem willen vragen, hoe lang het duurt, eer de olijfbomen, die hier en daar getekend zijn door het leed van de rigoureuze afgelopen winter, weer bijkomen. De onafgebroken zon deze zomer kan de dode takken niet helpen, die als staketsels uitsteken boven de pluim van nieuwe jonge twijgen aan de voet. De olijven met hun wazige kruinen geven het glooiende Tosceaanse landschap een oneindige tederheid, waarin alle tinten in elkaar vloeien en waaraan het pijlrechte silhouet van de cypressen iets mysterieus geeft. De lage huizen zijn in dezelfde toon als de grijsgele rulle grond, waarover de witte ossen met slome stap de ploeg trekken.

En overal op de terrasvormige akkers de rijen van wijnstokken, het meest poëtische gewas. Het is onmogelijk om nu in Italië aan de druiven te ontkomen. De rijpe trossen hangen over de tuinmuren langs de weg en we hebben eens in het avonduur gegeten op een terrasje met wingerd overgroeid, waar de smeedijzeren lantaarntjes ter verlichting tussen de sappige groene trossen hingen.

De Italianen hebben al zo'n mooi land en ze maken het nog mooier door wat ze met hun bloempotten-kunst weten te bereiken. Zij kunnen het niet laten, ze moeten op alle oude muurtjes potten zetten met felrode en rose geraniums en veelkleurige petunia's, niet paarse asters en ongetemde anjers en ruige cactussen. In de middeleeuwse straatjes van Assisië met trappen en poortjes hangen de bloeiende potplanten in gloeiende kleuren tegen de huizen, waar je ook kijkt. In de eeuwenoude stenen van de vestingachtige muren zijn stevige ijzeren ringen geslagen, soms een hele rij naast elkaar. Daarin passen de bloempotten. En op iedere trede van de stenen buitentrappen staan geraniums en oleanders te bloeien in de zon, in een weergaloze feestelijkheid.

Maar misschien zijn de gecultiveerde besloten kloosterhofjes het meest verrukkend, vooral daar, waar men de geest van Sint Franciscus levend houdt, zoals in Fiesole in het klooster van de Franciscanen boven op de heuvel en in San Damiano even beneden Assisië. Rondom de oude put in het midden één orgie van felbloeiende planten in potten, stralend in de zon, die de stenen stooft. De kleuren verdringen elkaar en er zijn windekelken van een zo intens blauw, dat het lijkt of ze niet echt zijn. Van een rose oleander, die juist een van zijn vruchtjes liet openbarsten hebben wij wat zaadjes gestolen. Franciscus zal het ons wel vergeven. Maar het is de vraag of je voor de kiemen in een verwarmde kamer de illusie van hun zonnig vaderland levend kunt houden.

Iedereen in Itaië weet met bloeiende planten poëzie te maken, niet alleen de Franciscanen, ook de stationschefs. Wie ooit met de trein — het is heel omslachtig — van Siëna naar Assisië reist, die moet bij het oponthoud in Terontela in de wachttijd het kleine lusthofje langs het perron gaan bekijken: rondom een oud fonteintje een laaiende gloed paars, roodrood en felrose. Het fonkelt van pittig paarse strobloemetjes van een soort.

In dit middeleeuwse straatje in Assisië staan de oleanders in potten zelfs boven op het poortje.

Pools socioloog over onlusten te Posen

Posen. — De Poolse socioloog prof. Jozef Chalasinski van de universiteit van Lodz verklaarde tijdens een proces tegen acht jongemannen, die beschuldigd worden van gewapende overvallen op politieposten tijdens de onlusten van 28 juni te Posen, dat de aanval van de menigte op het hoofdkwartier van de veiligheidspolitie een "weerspiegeling was van de woede tegen wreedheid". De psychologische kracht van de overval — aldus de hoogleraar — werd verhoogd, doordat hij een onwettige, demonstratie was en het eerste van zijn soort in het Polen van het volk. Op deze psychologische basis werden de eerste schoten bij de relletjes gelost en het gerucht verspreidde zich, dat de veiligheidspolitie op kinderen schoot. Dit riep de nog verse herinneringen aan onwettige en wrede methoden, die in het verleden door de veiligheidspolitie bij haar onderzoek werden toegepast, opnieuw te binnen", aldus Chalasinski.

De openbare aanklagers in de processen te Posen hebben dinsdag zware straffen geëist voor drie jongelieden, die beschuldigd worden van aanvallen op politiebureau's tijdens de ongeregeldheden van 28 juni met het doel wapens te bemachtigen. Tegen vijf andere verdachten werden in verband met verzachtende omstandigheden mildere straffen geëist.

Tokio. — Bij een treinbotsing in Japan zijn 38 mensen gedood en 41 gewond.